

מֵאָמֵר קו הַמִּדָּה

- (א)** מֵאָמֵר קו הַמִּדָּה. א"ר שְׁמַעוֹן, עַד הֵכָא לֹא הוּוּ תְּבַרְיָא יְדַעֵי רְזָא בִּדְגוּ יְחוּדָא. א"ר אֶלְעָזָר, כָּל קְרָאִין דְּאוּרְיִתָא רְזִין סְתִימִין עֵילְאִין אִינוּן, וְהָאֵי קְרָא מֵאֵן אִיהוּ.
- (ב)** פֶּתַח וְאָמֵר, ^(א) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד. הָאֵי קְרָא, אַע"ג דְּכַמָּה סְטָרִין דְּרִישָׁנָא בֵּיה, רְזָא דְיִיחודָא גְּדִבְיָה סְתִימָא מְעֵינִין, לְכָא דְאָטִים הוּא מְנִיָּה, דְּכַמָּה חֲפִימִין טְרִישִׁין דְּלָכָא ה' לְעָאן, וְלֹא יְדַעֵי, וְלֹא יִאֲדַבְּקִין. סְתִים מְחִיזוּ עֵינֵיהוֹן, ה' וּמְסוּכְלָתְנֹו לְבִיהוֹן. ת"ח, כְּרְזָא דְיִיחודָא אֲתוּן טְמִירִין, שׁוּרִין וְתִיבִין גְּלִיפִין בְּקִיּוּמֵיהוּ.
- (ג)** שְׁמַע, ^(א) שְׁמָא דְרְזָא דְיִיחודָא, גוּ טְמִירָא עֵילְאָה סְתִים, וְגִלְיָא גוּ

חֲלוּפֵי גְרַסָּאוֹת

א נ"א ל"ג מאמר (דפוסים ראשונים). ב נ"א דיחודא ול"ג דגו (דפוסים ראשונים). ג נ"א דיליה (מונקאטש בסוגריים). ד נ"א סתים ול"ג הוא (קראקא). ה נ"א לאן (דפוסים ראשונים). ו נ"א ל"ג ולא ידעי (קראקא). ז נ"א דבקין (דפוסים ראשונים). ח נ"א מסוכלתנו (ווינצ'א) נ"א מסוכלתנו (קראקא). ט נ"א שמע רזא (קראקא).

מסורת הזהר

(א) (דברים ו) הקסה"ז רד.

הסולם

מאמר

ולבותיהם מתבונה. בוא וראה, בסוד היחוד ואתיות נסתרות, ובקיומיהם נחלקות המלות והשורות טְרִישִׁין הוא מלשון טרשא אקיש עלה (ילמדנו בחוקותי) שפי' חרש.

ג) שְׁמַע שְׁמָא דְרְזָא וכו': שמע, הוא שם של סוד היחוד בתוך הנסתר העליון הסתום, והגלוי תוך החקיקות הנסתרות, לעלות במדרגותיו להשתלם למעלה. שְׁמַע, בו תלוי שם, כי שמע הוא אותיות שם ע', בו תלויה שמיעה. שם, פירושו, כש"א אשר נקרא שם. ע'

א) מֵאָמֵר קו הַמִּדָּה: אמר ר' שמעון, עד כאן, לא היו החברים יודעים סוד היחוד. א"ר אלעזר, כל המקראות שבתורה הם סודות סתומים עליונים, והכתוב הזה מי הוא. דהיינו שמע ישראל וגו'.

ב) פֶּתַח וְאָמֵר שְׁמַע וכו': פו"א, שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. מקרא הזה, אע"פ שכמה צדדים דרשנו בו, הנה הסוד של היחוד שבו, סתום מענינים, הלב אטום הוא ממנו, שכמה חכמים חרשי לב אומרים, ואינם יודעים, ואינם משיגים, כי עיניהם סתומים מראות, (דפו"י דף נ"ו ט"ד)

ב זהר ואתהגן חדש
גליפי טמירין, לסלקא בדרגוי לאשתלמא לעילא. שמע, ביה תלייא ש"ם,
ביה תלייא שמיעה. שם, כד"א א אשר נקרא שם. ע', אשגחותרא דריש שתא
ועד סיפא שתא.
(ד) ע' טובה י לאסתכלא ביה. בגין דאית עין טובה ועין רעה. עין
טובה, מסטרא דמינא. עין רעה מסטרא דשמאלא. עין טובה, היינו רזא
דרשים ביה ישראל, דכתיב שמע ישראל, ישראל סבא. ואוקמוה, דהכא
ישראל סבא.
(ה) ומאן דאמר ישראל זוטא, כלא חד. ישראל זוטא שפיר, דעין סמיה
ביה. ומאן איהו. דכתיב א לא יגרע מצדיק עיניו. ודא ו' ועירא. ו' עילאה,

חלופי גרסאות
י ג"א לאסתלקא (קראקא).

מסורת הזהר
(ב) (ש"ב ו) יחזי תפ. (ג) (איוב לו) ויצא שסד.

מאמר **הסולם** **קו המדה**
ע' היא הראיה המאידה במלכות שנק' שם,
מראש השנה ועד סוף השנה. דהיינו בסו"ה
(דברים יא) ארץ אשר עיני ה' אלקיך בה * מראשית
השנה ועד סוף השנה. וארץ היא מלכות הנקראת
כאן שם.
ע', שעין זו די שסו"ת משפעת לשם שהיא
המלכות. וגם או"א עלאין שה"ס החסדים
דג"ר דבינה המכונים שמיעה, מרומזים
בשמע, כי שמע פירושו שמיעה. באפן, שבמלה
שמע, מרומזים, או"א, וישסו"ת ומלכות.

(ד) ע' טובה לאסתכלא וכו': הע'
דשמע. ה"ס עין טובה להסתכל בה. משום שיש
עין טובה ועין רעה. עין טובה היא מצד
ימין. כי אם העין שהיא חכמה שבשמאל,
כלולה בחסדים דימין היא טובה. עין רעה
היא מצד שמאל. כי אם העין שהיא חכמה
דשמאל אין בה אלא בחינת שמאל בלי ימין
היא רעה. שהיא בחינת הקליפות, עין טובה,
היינו הסוד שישאל סבא רשום בה, כי במוחין
דישראל סבא ותבונה, נכללת החכמה דשמאל
בחסדים דימין (כנ"ל בפלפח"ס אות ל"ה) כי
כתוב, שמע ישראל, שפירושו ישראל סבא.
והעמידוהו שכאן הוא ישראל סבא (כמ"ש
בוהר ואתחנן אות נ"ח).

(ה) ומאן דאמר ישראל וכו': ומי
שאומר שמע ישראל פירושו ישראל הקטן,
דהיינו ז"א, הכל אחד הוא, כי ישראל זוטא
הוא ג"כ יפה, כי אע"פ שז"א, מוחה שלו
ולמעלה, הוא בחסדים מכוסים מחכמה, עכ"ז,
נמצאת העין, שהיא חכמה, נשענת עליו. ומי
הוא. היינו שכתוב, לא יגרע מצדיק עיניו,
וזו היא ו' קטנה, שהוא יסוד דז"א. כי מוחה
ולמטה, גם בז"א מתגלה החכמה, אשר הקו
האמצעי אשר שם נקרא יסוד. ונמצאת החכמה
שמחה

ע' היא הראיה המאידה במלכות שנק' שם,
מראש השנה ועד סוף השנה. דהיינו בסו"ה
(דברים יא) ארץ אשר עיני ה' אלקיך בה * מראשית
השנה ועד סוף השנה. וארץ היא מלכות הנקראת
כאן שם.
פירושו. הבינה דא"א שיצאה לחוץ מראש
דא"א, שמג"ר שבה נתקנו או"א עלאין,
הסתומים ומכוסים מחכמה. ומז"ת שבה נתתקנו
ישסו"ת, שבהם מתגלה החכמה (כמ"ש בפלפח"ס
אות מ"א) הנה בינה זו נקראת, טמירא עלאה,
שהיא סתומה בג"ר שלה, והיא גלויה בז"ת
שבה, שהם ישסו"ת. וז"ש שמע, שמא דרזא
דיחודא גו טמירא עלאה, שהמלה שמע,
מורה על סוד היחוד של הבינה דא"א, הנקראת
טמירא עלאה. סתים, וגליא גו גליפי
טמירין, שג"ר שבה, שהן או"א עלאין הם
סתומין. וז"ת שבה, שהן ישסו"ת, הם גלויים
גו גליפי טמירין, היינו החקיקות, שנעשו ע"י
יצאה לחוץ מראש דא"א לסלקא בדרגוי
לאשתלמא לעילא, שע"י סוד היחוד הם
חוזרים ועולים להשתלם למעלה, כראש א"א.
ומפרש הדברים. שמע, ביה תלייא שם, שה"ס
מלכות התלויה בישסו"ת שמקבלת ממנה
חכמה. ביה תלייא שמיעה, היינו החסדים
דג"ר דבינה, המכונים שמיעה. ע' אשגחותרא
דריש שתא ועד סיפא שתא, הע' דשמע
ה"ס החכמה שבישסו"ת המכונה עין וראיה,
אשר המלכות הנקראת שם, מקבלת משם
את החכמה. וע"כ מרומז זה בשמע, בסוד שם
(דפו"י דף ג"ז ט"ד) * מרשית השנה ועד אחרית שנה

- זהר ואתהנן חדש ג
- כ"ו זעירא כללא חד. כ"ו זעירא, מבוועא דבירא דלא אפסיק מגיה לעלמין.
- (ו) עד הכא אתפרשו אורתין גליפין בגזא דא. מכאן ולהלאה, רזי דרזין דייחודא שלים, פדקא חזי שיעורא דדליה שיעורא למיעבד מדידין ושיעורין לסטרין פלהו.
- (ז) יהוה אלהינו יהוה. יגזא דארביסר אתון. תלת שמהן פנימאין, כללא דכלא. גזא חדא, עילא ואמצעיתא ותתא. הכא כללא דכל סטרין, מאתר דלית ביה שיעורא דאקרי אין סוף, עד סייפי סטרא בתראה תתאה לכל דרגין.
- (ח) חד לעילא, אתר דשירותא, דמתמן נפקין שבילין לכל סטרין.

חלופי גרמאות

כ"ג מוסיף ו' זעירא ו' עלאה (קראקא). ל"ג ו' זעירא (קראקא). ח"ג הסלם ג"א דלית (כל הדפוסים).
ג מוסיף דהא רזא (קראקא). ס ג"א מהן (קראקא).

מאמר	הסולם	קו המדה
שמחה ולמטה נשענת על מחזה ולמעלה דז"א, כי אין משהו במחזה ולמטה שלא תקובל מחזה ולמעלה. הו' העלינה, שהיא מחזה ולמעלה דז"א. הו' הקטנה, שהיא יסוד, הכל פדצוף אחד. הו' הקטנה, היא המבוע של הבאר, שהיא המלכות, שאינו נפסק ממנה לעולם.	פירוש. אלו ג' שמות, הוי"ה אלקינו הוי"ה. ה"ס ימין שמאל אמצע, שהוי"ה ראשונה ה"ס אבא, בהארט עתיקא שהוא א"א. ואבא, היינו או"א עלאין, שניהם נקראים אבא. והם סוד ימין. והשם אלקינו ה"ס אמא. דהיינו ישסו"ת שנקראים שניהם אמא, והם סוד שמאל. והשם הוי"ה האחרון ה"ס ז"א שהוא בסוד הדעת שהוא הקו האמצעי, המכריע בין או"א וישסו"ת שהם ימין ושמאל (כמ"ש כל זה בזהר פרשת ואתחנן אות נ"ט ע"ש בהסולם).	הוא כלל כל הבחינות, מאתר דלית ביה שיעורא דאקרי א"ס, שהוא א"א ואו"א, עד סייפי סטרא בתראה תתאה לכל דרגין, שהוא המלכות. ומפרש הדברים, חד לעילא ששם הוי"ה הראשון הוא למעלה, דהיינו או"א בהארט א"א, שה"ס ימין. אתר דשרותא, א"א נקרא בראשית (כמ"ש בזהר בראשית א' דף ו' ד"ה אחד) דמתמן נפקין שבילין לכל סטרין, דהיינו בין לחסדים ובין לחכמה, כי כשאנ"א עולים לראש א"א, הם משפיעים חכמה לישסו"ת, אע"פ שאו"א עצמם הם בחינת חסדים מכוסים מחכמה. כנודע. חד באמצעיתא רזא דמשה, והיינו שם הוי"ה האחרון, שהוא דעת, כי הדעת מכונה משה. אכל"ר גרמיה ביה בגו אברהם ויצחק כלומר, שהוא בחינת קו אמצעי המיחד חכמה ובינה זו בזו. ואברהם ויצחק בגדלות הם סוד חו"ב. ואו"א עלאין נקראים חכמה, דהיינו חכמה
שם אחד ולמטה נשענת על מחזה ולמעלה דז"א, כי אין משהו במחזה ולמטה שלא תקובל מחזה ולמעלה. הו' העלינה, שהיא מחזה ולמעלה דז"א. הו' הקטנה, שהיא יסוד, הכל פדצוף אחד. הו' הקטנה, היא המבוע של הבאר, שהיא המלכות, שאינו נפסק ממנה לעולם.	פירוש. אלו ג' שמות, הוי"ה אלקינו הוי"ה. ה"ס ימין שמאל אמצע, שהוי"ה ראשונה ה"ס אבא, בהארט עתיקא שהוא א"א. ואבא, היינו או"א עלאין, שניהם נקראים אבא. והם סוד ימין. והשם אלקינו ה"ס אמא. דהיינו ישסו"ת שנקראים שניהם אמא, והם סוד שמאל. והשם הוי"ה האחרון ה"ס ז"א שהוא בסוד הדעת שהוא הקו האמצעי, המכריע בין או"א וישסו"ת שהם ימין ושמאל (כמ"ש כל זה בזהר פרשת ואתחנן אות נ"ט ע"ש בהסולם).	הוא כלל כל הבחינות, מאתר דלית ביה שיעורא דאקרי א"ס, שהוא א"א ואו"א, עד סייפי סטרא בתראה תתאה לכל דרגין, שהוא המלכות. ומפרש הדברים, חד לעילא ששם הוי"ה הראשון הוא למעלה, דהיינו או"א בהארט א"א, שה"ס ימין. אתר דשרותא, א"א נקרא בראשית (כמ"ש בזהר בראשית א' דף ו' ד"ה אחד) דמתמן נפקין שבילין לכל סטרין, דהיינו בין לחסדים ובין לחכמה, כי כשאנ"א עולים לראש א"א, הם משפיעים חכמה לישסו"ת, אע"פ שאו"א עצמם הם בחינת חסדים מכוסים מחכמה. כנודע. חד באמצעיתא רזא דמשה, והיינו שם הוי"ה האחרון, שהוא דעת, כי הדעת מכונה משה. אכל"ר גרמיה ביה בגו אברהם ויצחק כלומר, שהוא בחינת קו אמצעי המיחד חכמה ובינה זו בזו. ואברהם ויצחק בגדלות הם סוד חו"ב. ואו"א עלאין נקראים חכמה, דהיינו חכמה
שם אחד ולמטה נשענת על מחזה ולמעלה דז"א, כי אין משהו במחזה ולמטה שלא תקובל מחזה ולמעלה. הו' העלינה, שהיא מחזה ולמעלה דז"א. הו' הקטנה, שהיא יסוד, הכל פדצוף אחד. הו' הקטנה, היא המבוע של הבאר, שהיא המלכות, שאינו נפסק ממנה לעולם.	פירוש. אלו ג' שמות, הוי"ה אלקינו הוי"ה. ה"ס ימין שמאל אמצע, שהוי"ה ראשונה ה"ס אבא, בהארט עתיקא שהוא א"א. ואבא, היינו או"א עלאין, שניהם נקראים אבא. והם סוד ימין. והשם אלקינו ה"ס אמא. דהיינו ישסו"ת שנקראים שניהם אמא, והם סוד שמאל. והשם הוי"ה האחרון ה"ס ז"א שהוא בסוד הדעת שהוא הקו האמצעי, המכריע בין או"א וישסו"ת שהם ימין ושמאל (כמ"ש כל זה בזהר פרשת ואתחנן אות נ"ט ע"ש בהסולם).	הוא כלל כל הבחינות, מאתר דלית ביה שיעורא דאקרי א"ס, שהוא א"א ואו"א, עד סייפי סטרא בתראה תתאה לכל דרגין, שהוא המלכות. ומפרש הדברים, חד לעילא ששם הוי"ה הראשון הוא למעלה, דהיינו או"א בהארט א"א, שה"ס ימין. אתר דשרותא, א"א נקרא בראשית (כמ"ש בזהר בראשית א' דף ו' ד"ה אחד) דמתמן נפקין שבילין לכל סטרין, דהיינו בין לחסדים ובין לחכמה, כי כשאנ"א עולים לראש א"א, הם משפיעים חכמה לישסו"ת, אע"פ שאו"א עצמם הם בחינת חסדים מכוסים מחכמה. כנודע. חד באמצעיתא רזא דמשה, והיינו שם הוי"ה האחרון, שהוא דעת, כי הדעת מכונה משה. אכל"ר גרמיה ביה בגו אברהם ויצחק כלומר, שהוא בחינת קו אמצעי המיחד חכמה ובינה זו בזו. ואברהם ויצחק בגדלות הם סוד חו"ב. ואו"א עלאין נקראים חכמה, דהיינו חכמה
שם אחד ולמטה נשענת על מחזה ולמעלה דז"א, כי אין משהו במחזה ולמטה שלא תקובל מחזה ולמעלה. הו' העלינה, שהיא מחזה ולמעלה דז"א. הו' הקטנה, שהיא יסוד, הכל פדצוף אחד. הו' הקטנה, היא המבוע של הבאר, שהיא המלכות, שאינו נפסק ממנה לעולם.	פירוש. אלו ג' שמות, הוי"ה אלקינו הוי"ה. ה"ס ימין שמאל אמצע, שהוי"ה ראשונה ה"ס אבא, בהארט עתיקא שהוא א"א. ואבא, היינו או"א עלאין, שניהם נקראים אבא. והם סוד ימין. והשם אלקינו ה"ס אמא. דהיינו ישסו"ת שנקראים שניהם אמא, והם סוד שמאל. והשם הוי"ה האחרון ה"ס ז"א שהוא בסוד הדעת שהוא הקו האמצעי, המכריע בין או"א וישסו"ת שהם ימין ושמאל (כמ"ש כל זה בזהר פרשת ואתחנן אות נ"ט ע"ש בהסולם).	הוא כלל כל הבחינות, מאתר דלית ביה שיעורא דאקרי א"ס, שהוא א"א ואו"א, עד סייפי סטרא בתראה תתאה לכל דרגין, שהוא המלכות. ומפרש הדברים, חד לעילא ששם הוי"ה הראשון הוא למעלה, דהיינו או"א בהארט א"א, שה"ס ימין. אתר דשרותא, א"א נקרא בראשית (כמ"ש בזהר בראשית א' דף ו' ד"ה אחד) דמתמן נפקין שבילין לכל סטרין, דהיינו בין לחסדים ובין לחכמה, כי כשאנ"א עולים לראש א"א, הם משפיעים חכמה לישסו"ת, אע"פ שאו"א עצמם הם בחינת חסדים מכוסים מחכמה. כנודע. חד באמצעיתא רזא דמשה, והיינו שם הוי"ה האחרון, שהוא דעת, כי הדעת מכונה משה. אכל"ר גרמיה ביה בגו אברהם ויצחק כלומר, שהוא בחינת קו אמצעי המיחד חכמה ובינה זו בזו. ואברהם ויצחק בגדלות הם סוד חו"ב. ואו"א עלאין נקראים חכמה, דהיינו חכמה
שם אחד ולמטה נשענת על מחזה ולמעלה דז"א, כי אין משהו במחזה ולמטה שלא תקובל מחזה ולמעלה. הו' העלינה, שהיא מחזה ולמעלה דז"א. הו' הקטנה, שהיא יסוד, הכל פדצוף אחד. הו' הקטנה, היא המבוע של הבאר, שהיא המלכות, שאינו נפסק ממנה לעולם.	פירוש. אלו ג' שמות, הוי"ה אלקינו הוי"ה. ה"ס ימין שמאל אמצע, שהוי"ה ראשונה ה"ס אבא, בהארט עתיקא שהוא א"א. ואבא, היינו או"א עלאין, שניהם נקראים אבא. והם סוד ימין. והשם אלקינו ה"ס אמא. דהיינו ישסו"ת שנקראים שניהם אמא, והם סוד שמאל. והשם הוי"ה האחרון ה"ס ז"א שהוא בסוד הדעת שהוא הקו האמצעי, המכריע בין או"א וישסו"ת שהם ימין ושמאל (כמ"ש כל זה בזהר פרשת ואתחנן אות נ"ט ע"ש בהסולם).	הוא כלל כל הבחינות, מאתר דלית ביה שיעורא דאקרי א"ס, שהוא א"א ואו"א, עד סייפי סטרא בתראה תתאה לכל דרגין, שהוא המלכות. ומפרש הדברים, חד לעילא ששם הוי"ה הראשון הוא למעלה, דהיינו או"א בהארט א"א, שה"ס ימין. אתר דשרותא, א"א נקרא בראשית (כמ"ש בזהר בראשית א' דף ו' ד"ה אחד) דמתמן נפקין שבילין לכל סטרין, דהיינו בין לחסדים ובין לחכמה, כי כשאנ"א עולים לראש א"א, הם משפיעים חכמה לישסו"ת, אע"פ שאו"א עצמם הם בחינת חסדים מכוסים מחכמה. כנודע. חד באמצעיתא רזא דמשה, והיינו שם הוי"ה האחרון, שהוא דעת, כי הדעת מכונה משה. אכל"ר גרמיה ביה בגו אברהם ויצחק כלומר, שהוא בחינת קו אמצעי המיחד חכמה ובינה זו בזו. ואברהם ויצחק בגדלות הם סוד חו"ב. ואו"א עלאין נקראים חכמה, דהיינו חכמה

(דפו"י דף נ"ו ט"ד)

ד זהר ואתהגן חדש
 מד באמצעיתא רזא דמשה אכליל גרמיה ביה בגו אברהם ויצחק. מד קלא
 דוד מלכא. תיקונא וסמכא מד לכלהו.
 ט וכד מתחברן אתון דמהימנותא, אתגליין בחבורא וקישורא דכלא.
 תרין עלמין, עילאה ותתאה. עילאה סלקא עד דלית שיעורא ואין סוף.
 תתאה נחתא. * פ בשעורא עד סוף דכל דרגין.
 י עלמא עילאה דמתקשרא וסלקא עד א"ס, פליג אתווי בדרגוי,
 שבע אתון, יהוה אל"ה. ע"כ רזא דעלמא עילאה, דמתקשרא וסלקא עד
 א"ס, ואתפליג באתווי שבעה. עלמא תתאה, דמתקשרא ביה, ונחתא עד י סוף

חלופי גרמאות

ט ו"א דקשורא (קראקא) פ ה"ג הסלם ו"א משעורא (כל הדפוסים). צ ו"א מוסיף אין סוף (קראקא). ק ו"א דעלמא
 עלאה דמתקשרן (קראקא). ר ו"א מוסיף אין סוף (קראקא).

מאמר הסולם קו המדה
 חכמה דימין, שה"ס חסדים. וישסו"ת נקראים
 בינה, דהיינו חכמה דשמאל, שה"ס בינה השבה
 להיות חכמה (כמ"ש בפלפח"ס אות מ"א) הד
 כלא דדוד מלכא, והיינו השם אלקינז,
 שה"ס בינה, דהיינו ישסו"ת, שמהם מושפעת
 החכמה לדוד המלך, שהוא מלכות. ולפיכך
 נבחר שהמלכות כלולה בשם אלקינז, שה"ס
 ישסו"ת שהם שמאל לאו"א, משום שאין
 המלכות מקבלת חכמה אלא משם. דהיינו בסוד
 מצב הא' שלה (כמ"ש בפלפח"ס אות פ"ח)
 תקונא וסמכא הד לכלהו, כי המלכות הוא
 תקון אחד וסומך אחד לכלם, כי רק במלכות
 מתגלה החכמה בפועל, וכל המדרגות הקודמות
 נסמכות עליה.
 ט וכד מתחברן אתון וכי:
 וכשמתחברות האותיות של האמונה, דהיינו
 כשהפרצופין הנ"ל, א"א ואו"א וז"א ומלכות,
 הרמוזים, בהוי"ה אלקינז הוי"ה. מתחברים זה
 בזה להיות אחד. מתגלה בתוך החיבור וקשר
 הכל, ב' עולמות, עליון ותחתון. שהעולם
 העליון עולה עד שאין שיעור ואין סוף.
 והעולם התחתון יורד בשיעור עד סוף כל
 המדרגות.

פירוש. אחר שנכללו כל המדרגות לכללות
 אחת, וניכרות בהן רק ב' מדרגות, שהן
 חסדים מכוסיים, שאין להם שיעור. שה"ס
 העולם העליון, שנכלל בו, א"א ואו"א וג"ר
 דישסו"ת. ומדרגה ב' שהיא חכמה נבחרת שיש
 לה שיעור, וה"ס העולם התחתון, שנכלל בו
 ז"ת דישסו"ת וז"א ומלכות. וז"ש, עילאה
 סלקא עד דלית שיעורא ואין סוף. והיינו
 (דפו"י דף ג"ז ט"ד *) דף ג"ז ט"א)

זהר ואתהגן חדש ה
דכל ברגין, פליג אתווי בדרגוי שבע אתוון, ינ"ו יהו"ה. תלת אתוון עילאין,
בד' אלין, רזא תדא, חבורא וקשורא תדא, דלית בהו פירודא. ובג"כ ללאבסר
אתוון ז' וז', וכלא תד.

יא) אחד, ואוקמוה דלית עילאה ת"רב א על שאר אתוון. וכן רי"ש
דאל אחר. לאשתמודעא, דלא לאחלפא רזא קדישא עילאה, ולאכללא סטרא
אתרא בהדיה.

יב) סימן עי"ן דלית דאינון ב' ברכין, ע"ד, ולאסתדא סהדותא דרזי
דרזין, לאפקא משתתא תדא, ולמשיחו דרזא דמהימנותא. ומאן דידע רזא
דא, ידע רזא דמאריה ואחסין תרין עלמין, עלמא דא ועלמא דאתי. ומשתתא
אקרי קו המדה.

הלווי גרמאות

ש נ"א ארביסר (דפוסים ראשונים), ת נ"א רב (דפוסים ראשונים), א נ"א מוסיף על כל (קראקא). ב נ"א רבין (קראקא).
ג נ"א מוסיף ע"ד סהדותא לאסתדא ע"ד סהדותא דרזי (קראקא). ד נ"א למשיחא (דפוסים ראשונים).

מאמר המוסף קו המדה
שהעולם העליון כולל מא"א עד ז"ת דישסו"ת, והם מרומזים בהוי"ה אל"ה, כי הוי"ה הא', רומזת לא"א ואו"א, והשם אלקינו, רומז על ישסו"ת (כנ"ל באות ח') המתחלק לג"ר וז"ת, שג' אותיות ראשונות אל"ה, הן הג"ר דישסו"ת, שה"ס או"א דישסו"ת, שעורם בחסדים מכוסים כמו או"א עלאין. וע"כ הן מתחברות עם העולם העליון, בהארת חסדים. וג' אותיות ינ"ו של אלקינו, הרומזות על ז"ת דישסו"ת, בהם מתגלה החכמה, והם מצטרפים לעולם התחתון, המאיר בהארת חכמה, הכולל מז"ת דישסו"ת עד המלכות, שהם ז' אותיות ינ"ו הוי"ה, אשר ינ"ו, ה"ס ז"ת דישסו"ת שבהם נכללת המלכות, והוי"ה הב' ה"ס ז"א (כנ"ל אות ח').

יא) אחד, ואוקמוה דלית וכנ"ו: המלה אחד שבשמע ישראל, העמידה, שהד' דאחד, היא עליונה וגדולה על האותיות האחרות, וכן הר' של אל אחר', היא ג"כ גדולה יותר מהאותיות האחרות. והוא כדי לעשות הכר בין אחד לאחד, שלא להחליף הסוד הקדוש העליון, שהוא אל אחד, ולכלול עמו הצד האחר, שהוא אל אחד.

יב) סימן ע" דלית וכנ"ו: הסימן אשר ע" ד' שבשמע ישראל, הן גדולות, דהיינו ע' של שמע, וד' של אחד, הן אותיות עד הרומו, שצריכים להעיד עדות על סודי הסודות, להוציא מדה אחת למדידה של סוד האמונה. כמ"ש לפנינו. ומי שיודע הסוד הזה, יודע הסוד של רבוננו, ונוחל ב' עולמות, העולם הזה והעולם הבא. והמדה נקראת קו המדה. ודא

וז"ש, עלמא עלאה, דמתקשרא וסלקא עד א"ס, דהיינו מג"ר דישסו"ת עד א"א שבו מאיר א"ס, פליג אתווי בדרגוי, שבע אתוון הוי"ה אל"ה, אשר הוי"ה כולל א"א ואו"א. ואל"ה ה"ס ג"ר דישסו"ת והעולם ההוא מאיר בחסדים מכוסים. עלמא תתאה דמתקשרא ביה ונתתא עד סוף דכל דרגין, דהיינו מז"ת דישסו"ת עד המלכות, פליג אתווי בדרגוי שבע אתוון ינ"ו הוי"ה. שז"ת דישסו"ת ה"ס, ינ"ו, ובהם כלולה המלכות. והוי"ה, ה"ס ז"א. תלת אתוון עלאין, דהיינו ינ"ו, הרומזות לז"ת דישסו"ת, בד' (דפוס יד' ב"ז ט"א)

ו זהר ואתהגן חדש
 (ג) וְדָא אַתְיִיהִיב לְתַפְיָמִי עֲלִיּוֹנִים קְדִישִׁין, דְּנִדְעִין וְנָא דְמַאֲרִיהוֹן
 וּמִשְׁתַּדְּלִי בִיקָרְיָהּ. וְלֹא אַתְיִיהִיב לְתַפְיָמִי עֲלֵמָא, דְּלֹא יָדְעִי וְלֹא חִיְשִׁי לִיקָרָא
 דְמַאֲרִיהוֹן. וְאֵינּוֹן זָכָאֵי קְשׁוּט דִּי בְהוּ וְנָא דְמִהִימְנוּתָא עֵילָאָה, " לְהוּ אַתְיִיהִיב
 לְמַנְדַּע וְלֹא־סְתַפְלָא, בְּגִין דְּלֹא סְטָאן יְמִינָא וְשְׂמָלָא.
 (ד) קו המדה, אורך ורוחב. קו המדה, עומקא ורומא. קו המדה,
 עיגולא וריבועא. בתליסר תרעין קיימא למנדע. ואינון שיתא ועשרין לתרין

חלופי גרמאות

ה ג"א ל"ג להו אתייהיב (קראקא). 1 ג"א ל"ג ורומא (קראקא).

מאמר	הסולם	קו המדה
(ג) ודא אתייהיב לחכימי וכו': וזה ניתן לחכמים העליונים הקדושים, היודעים סוד רבונם, ומשתדלים בכבודו. ולא ניתן לרשעי עולם, שאינם יודעים, ואינם דואגים לכבוד אדונם. ואותם צדיקי אמת, שסוד האמונה העליונה היא בהם, להם ניתן לדעת ולהסתכל, משום שאינם נוטים לימין ולשמאל. אלא שדבוקים בקו האמצעי.	בה ראש וגוף, שה"ס עגולא ורובעא. ואורך ה"ס חכמה. ורוחב ה"ס חסדים. ועומק ה"ס מקום החסרון. ורום, ה"ס חכמה המוגבלת לז"ק. וחוף מכל אלו, יש להבחין גם בימין ושמאל, כי מתוך שהימין והשמאל כלולים זה מזה, ויש בכל אחד חכמה וחסדים, ע"כ ישנן כל אלו בחינות המדידה בצד ימין בלבד, וכן בצד שמאל בלבד.	קו המדה

וז"ש קו המדה מודד אורך ורוחב. שאורך הוא חכמה, ורוחב הוא חסדים. קו המדה עומקא ורומא, שהעומק הוא מקום החסרון. והרום, שה"ס שיעור קומה, הוא חכמה המוגבלת לז"ק ע"י הקו האמצעי. קו המדה, עיגולא וריבועא, שעיגולא, ה"ס מדידות חכמה וחסדים שבראש, שהוא עגול. שפירושו שמאיר רק ממטה למעלה, שאין התפשטות ממנו לתחתונים. וריבועא, הוא סוד מדידות החכמה והחסדים שבגוף, שהוא מתפשט ממעלה למטה, לתחתונים. כי כל ראש אינו מאיר אלא לגופו עצמו, והגוף משפיע לתחתונים. וזכור זה להמשך דברי המאמר, כי אין להזכיר זאת בכל מלה ומלה.

(ד) קו המדה אורך וכו': קו המדה של אורך ורוחב, קו המדה של עומק ורום, וקו המדה של עגול ומרובע, ב"ג שערים הוא עומד להיות נודע. והם כ"ו שערים לב' צדדים, כשהם נחקקים בחקיקתם. והכל הוא אחד במדה זו. קו המדה עולה ויורד ונחקק בחקיקותיו לכל הצדדים.

פירוש. קו המדה, ה"ס הקו האמצעי המודד מדת החכמה והחסדים, שהחכמה תאיר רק ממטה למעלה, שהיא מדידת ז"ק דחכמה, והחסדים יאירו ממעלה למטה, וכן שיכללו זה בזה. וכיון שמטרם מדידה זו של הקו האמצעי, אין החכמה והחסדים יכולים להאיר (כנ"ל בפלפח"ס אות כ"ט) ע"כ נבחתת המדידה שהיא ממצייאה את הארות החכמה והחסדים עצמם, ומדד פירושו ומאיר, דהיינו שמאיר בקצבה. אמנם יש הרבה בחינות של חכמה וחסדים, כי יש חכמה וחסדים שלמעלה מחזה, דהיינו בחג"ת המכונים אורך ורוחב. ויש חכמה וחסדים למטה מטבור, דהיינו בנה"י המכונה רום ועומק. וכן יש חכמה וחסדים בראש, שהם מכונים מדידה בעגולא, כי הראש הוא עגול. ויש חכמה וחסדים בגוף, המכונים מדידה ברבועא. וכן יש הרבה בחינות מדידה באיכות החכמה והחסדים שבכל בחינה ובחינה הנ"ל. ואלו המדידות נוהגות בכל מדרגה ומדרגה, כי אין לך מדרגה שלמה, שלא יהיו

(דפו"י דף ג"א ט"א)

ונודע שהקו האמצעי שה"ס קו המדה, מיתד ב' הקיין זה בזה, ומתקן הארתם ואח"כ משפיע אותם למלכות. וע"כ נבחתנת כאן ד' בחינות, שהם ג' קיין ימין שמאל ואמצע, והמלכות המקבלת אותם. ומתוך שהם נכללים זה מזה, יש ג' קיין בכל אחד מד' הבחינות, והם י"ב בחינות, ועם הכולל, הם י"ג בחינות. וז"ש בתליסר תרעין קיימא למנדע, דהיינו שהאור מתפשט ב"ג בחינות הנ"ל. ואינון שיתא ועשרין לב' סטריין, כי יש י"ג בחינות בצד ימין, וכן י"ג בחינות בצד שמאל, וע"כ הן כ"ו בחינות. כד מתגלפי בגילופיהו כלא חד במשחתא דא, שכל אל

זהר ואתהגן חדש ז
 סטריין, כד מתגלפי בגילופייהו. כלא חד במשנתתא דא. קו המדה סלקא
 ונתתא, אתגליף בגליפוי לכל סטריין.
 טו) נהורא דלא קיימא בנהורא, גליף, ונפיק נציצו דכל נציצין, ובטש
 גו רעוא דרעוון, ואתטמר ביה, ולא ידיע.
 טז) בזמנא דרעוא דא בעא לאתפשטא, נפיק האי נציצו דטמיר גו
 האי רעוא, בגין דאתחזי, ולא אתחזי לאתקיימא בגוונא דא.
 יז) כד אתפשט רעוא דא, בטש האי נציצו, דאתחזי גוון ולא גוון,

חלופי גרמאות

ז גי'א רעו (קראקא). ח גי'א ליג דא (מנוקאטש). ט גי'א ליג כד (קראקא).

מאמר המסולם קו המדה
 אלו המדידות האמורות נעשו לאחת ע"י קו המדה. כי הקו האמצעי מיוחד כל הספירות להיות אחד. קו המדה סלקא ונתתא, שאור החכמה הוא מעלה ממטה למעלה, ואור החסדים הוא מוריד ממעלה למטה. ועי' אתגליף בגליפוי לב"ס סטריין, דהיינו להאיר לכל הצדדים, הן בבחינת החכמה והן בבחינת החסדים.
 טו) נהורא דלא קיימא וכו': האור שאינו נמצא בבחינת אור, חקק, ויצא הניצוץ של כל הניצוצות, דהיינו שכל הניצוצות נמשכים ממנו. והניצוץ הכה, דהיינו שנדווג, ברצון הרצונות, דהיינו באו"א, שבהם מאיר סו"ה, כי חפץ חסד הוא. וכל הרצונות לחסדים שיש בתחתונים נמשכים מהם. והניצוץ נסתתר בו, באו"א, ואינו ידוע.

טז) בזמנא דרעוא דא וכו': בזמן שהרצון הזה, דהיינו או"א עלאין, הנקראים רעוא דרעוון, להיותם תמיד בחפץ החסדים, רצו להתפשט, דהיינו להאציל את ישו"ת, המתפשט בהארת החכמה. יצא אותו הניצוץ הנסתר בתוך הרצון הזה, שהוא או"א, דהיינו שנגלה. ולא נגלה להתקיים באפן הזה שהוא באו"א, אלא שנמתק וקבל צורת ניצוץ המפתחא. פירוש, כי כדי להאציל את ישו"ת, שיאירו בהארת החכמה, היה צריך להמתיק את המנעולא לצורת מפתחא. כי במקום שישנה המנעולא אין החכמה יכולה להתלבש שם.

יז) כד אתפשט רעוא דא וכו': בעת שנתפשט הרצון הזה, דהיינו בעת שאו"א האצילו את ישו"ת, הכה אותו ניצוץ, שנראה בגוון ולא גוון, דהיינו המפתחא, ונכנס בהתפשטות הזו, ויצא בצבעיו, ועלה ונמצא בעליה תוך הרצון וההתפשטות.

פירוש. מברר כאן סדר אצילות ישו"ת בג' קוין שלו. ונדוע, שעלית המלכות להתמתק בבינה

פירוש, עתה בא לבאר המקור שמשם יצא קו המדה. ונדוע שיש ב' נקודות במלכות, הנקראות ניצוץ דמנעולא וניצוץ דמפתחא (כמ"ש בהקדמה ספר הזהר אות מ"ב ומ"ד) אשר עיקר כח הדין שבמלכות הוא ניצוץ דמנעולא, אלא כדי שהעולם יוכל להתקיים, עלתה המנעולא ונמתקה בבינה, דהיינו שקבלה צורת בינה, והיא נקראת מפתחא, שממנו נעשו כל המסכים. ומנעולא זו בכח הדין החזק שבה, היא תולדה, משמאל בלי ימין, ששימש בעולם הנקודים, והאיר ממעלה למטה, שאז נולדה ויצאה המנעולא ושיברה את הכלים. ובעולם התקון, נגנזה מנעולא זו ברישא דעתיק, ומשם באה ונגנזה באו"א עלאין, ונסתתרה שמה.

ונדוע שאור השמאל המשמש בלי ימין הוא חשך ולא אור. (כמ"ש בזהר ב"א אות דפו"י דף גי' ט"א)

ה זהר ואתהגן חדש
וְעָל יִבְהָהוּא אֲתַפְשׁוּתָא, וְנִפְק בְּגוּוּנִי, וְסִלְקָא, וְקִימָא בְּסִלְקוּ גוּ רְעוּתָא
וְאֲתַפְשׁוּתָא.

י(ח) בְּטִש רְעוּא אֲתַפְשׁוּתָא דִּילִיה, בְּסִתִּימוּ דְלָא אֲתִידַע, וְאִפִּיק נְהוּרִין
דְּקִיקִין יִצְלִילִין פְּלִילִין פְּתָדָא. פִּד בְּעָאן לְנִפְקָא הָאִי נְצִיצוּ, דְּבִיה גְּוִוִּנִין. בְּטִש
בְּהָהוּא אֲתַפְשׁוּתָא, יִנְאֲתְדַחִיק. וּמְגוּ דְחִיקוּ, נְפִקִין אֵינּוּן נְהוּרִין דְּקִיקִין,

חלופי גרסאות

י נ"א בה ההוא (דפוסים ראשונים). כ ה"ג הסלם נ"א כלילין ולי"ג צלילין (קראקא) נ"א צלילין ולי"ג כלילין (ווינצ'א
מונקאטש). ל נ"א ואתרדיק ומגו רחיקו (קראקא).

מאמר הסולם קו המדה

בבינה, עושה את קו הימין, שה"ס חסדים. דהיינו בסוד ה' שנכנסה לאויר, ואח"כ כשנתפשטה המלכות וירדה מבינה, בסוד ה' שיצאה מאויר, נעשה קו השמאל. ואח"כ בא הקו האמצעי ויחד הימין והשמאל זה בזה, ואז נשלמו ג' הקוין. (כמ"ש בפלפ"ס אות ל"ג) וז"ש כד אַתְּפִשְׁט רְעוּתָא דָא, בעת שהרצון שה"ס החסדים דאו"א נתפשטו להאציל לישסו"ת. בְּטִש הָאִי נְצִיצוּ דִאֲחוּזֵי גוּוֹן וְלֵא גוּוֹן, דהיינו שתחילה יצא קו ימין, שאותו הניצוץ הנ"ל דמפתחא עלה ונתמתק. וְעָאֵל בְּהָהוּא אֲתַפְשׁוּתָא, שהאור נכנס בהתפשטות, דהיינו שנתפשט, ויצא ה' מאויר וחזר להיות אור. שוהו קו השמאל. וְנִפְק בְּגוּוּנִי, היינו שיצא הקו האמצעי הכולל ג' גוונים, לבן אדום ירוק. וְסִלְקָא, וְקִימָא בְּסִלְקוּ, גו רְעוּתָא וְאֲתַפְשׁוּתָא, שהקו האמצעי עולה לב' הקוין ימין ושמאל, שהימין מכונה רצון, והשמאל מכונה התפשטות, והוא מקיים בעליתו, את הרצון וההתפשטות. דהיינו שנכללו זה בזה, ומתקיימים.

י(ח) בְּטִש רְעוּא אֲתַפְשׁוּתָא וכו': הרצון הכה בהתפשטות שלו, עם הסתימה שלא נודעת, והוציא אורות דקים צלולים, כלולים כאחד. ומפרש, כשרצה להוציא את הניצוץ הזה, שבו הגוונים, הכה באותה התפשטות, ובאה במצר. ומתוך הלחץ יצאו האורות הדקים האלו, ונשמעו ביחד. או אותו הניצוץ הראה בהם צבעים, ונצטבעו כולם יחד, לבן אדום ירוק ושחור. ונתעכב שם י"ב חדש. ואח"כ נעקרו משם ונשתלו במקום אחר.

פירושו. אחר שביאר ענין או"א, ואצילות ישסו"ת, מתחיל לבאר סדר יציאת ז"א מישסו"ת, שהוא הנקרא קו המדה, שבשבילו הקדים לבאר או"א וישסו"ת. וז"ש, בְּטִש

(דפויי דף נ"ו ט"א)

זהר ואתהנן חדש ט
 ואשתמעו כחדא. כדן האי נציצו אחזי בהו ג'גוני, ואצטבע פלהו כחדא,
 חיר וסומק וירוק ואוכס. ואתעפב ביה תריסר קרחין. ולבתר אתעקרו מתמן,
 ואשתילו באתר אחרא.
 יט) והאי נציצו, סלקא ונתתא. והאי איקרי יבוצינא דקרדינותא. האי
 אתקין ובטש בכל נטיען נהורין, ואומר לו גדל. כדן אפיק מבוועין ההוא
 אתפשטותא עילאה קדמאה, ואשקי ונהיר לכלהו, ואתרביאו.
 כ) בהאי בוצינא דקרדינותא, נהיר מאן דנהיר, וסלקא ונתתא, ואתפשט
 לכל סטרין, וכדן איקרי קו המדה. וקיימא משחתא לעילא ותתא. קו המדה
 בוצינא דקרדינותא סתימא דכל סתימן, משחתא נהירא דאתקין שפירו
 לכלא. ההוא שפירו דנפיק מפשיטו קדמאה, איהו אתקין לון. ביה קיימין
 למשחתא לעילא ותתא. מאן דנכי בתאי, וידע ביה, זכה למנדע בחכמתא
 דמאריה, ונפאה תולקיה בתאי עלמא ובכלמא דאתי.
 כא) דא משחתא לרזא דמהימנותא, קו המדה אורכא ופותיא * בשיעורא.

חלופי גרמאות

ח נ"א גונוי ואצטבעו (דפוסים ראשונים). נ נ"א [ער סוף הפרשה] גורס במקום בוצינא בוציצא (כל הדפוסים). ס נ"א
מוסיף לעילא לעילא (ויוציא מונקאטש) ונ"א לתתא לעילא (שם). ע נ"א דאתתקן (קראקא) נ"א דאתקן (ויוציא).

הסולם

מאמר
 דו"א, הנקראים נהורין דקיינן, והאירו ביחד.
 וז"ש, כדן האי נציצו אחזי בהו גונוי
 ואצטבע כלהו כחדא, הדינין שבג' קיין
 מכונים צבעים, ואז נעשו בג' קיין דו"א ג'
 צבעים ע"י הניצוץ דמפתחא, ואצטבע כלהו
 כחדא דהיינו שנתחברו ביחד, שהם, חיר
 סומק וירוק ואוכס, לבן הוא בקו ימין
 ארום הוא בקו שמאל, ירוק הוא בקו האמצעי,
 שחור הוא במלכות. ואתעכב ביה תריסר
 ירחין*, שז"א נשתתה בישסו"ת י"ב חדש, שה"ס
 עיבור י"ב חדש, כדי לקבל י"ב בחינות
 שבישסו"ת, שהם תו"ג תו"מ, שבכל אחד ג'
 קיין. ולבתר אתעקרו מתמן, לאח"כ נעקרו
 י"ב בחינות דו"א משם, דהיינו שיצאו
 מישסו"ת, ואשתילו באתר אחרא, שבאו
 למקומם עצמם, שהוא למטה מישסו"ת.
 יט) והאי נציצו סלקא וכו': והניצוץ
 הזה, שהוא המפתחא, עולה ויורד, שמאיר
 בחכמה ממטה למעלה ע"י התכללות בקו
 שמאל, ומאיר בחסדים שבימין ממעלה למטה.
 והוא נקרא בוצינא דקרדינותא, דהיינו הניצוץ
 הקשה, זה הוא המתקן והמכה בכל נטיעות
 המאורות, ואומר לה גדלי. כי הוא סוד המסך

כא) דא משחתא לרזא וכו': זו היא
 (דפו"י דף נ"ו ט"א) * ע"ע בתע"ס ח"ה עמ' תרט אות יז * תוספת ביאור שם ח"י"ג עמ' אישכא אות נט מדת

י זהר ואתהגן חדש
 עומקא ורומא בשיעורא. עיגולא ורבוועא בשיעורא. כלא סתרא משחתא תדא.
 פל נהורין, וכל דזין, לא סלקין, ולא נחתין, ולא מתפשטין, אלא במשחתא דא.
 פל לעילא לעילא, דלית שיעורא, ולא קיימא בהאי לאסתפלא ולמנדע.
כב פל שיעורין וכל משחתין הוא פליל לון, וכולא אתכליל ביה.
 קו המדה, אינון גונוין דאצטבעו ביה, וקיימין ביה, אתפשטו. וכד אתרביאו,
 סלקן ומתפשטן לאורכא ולפתיא ועומקא ורומא. ואיהו סלקא ומדיד לכלא
 במשחתא תדא. שארי מלעילא מאתר דשארי שיעורא, עד סוף דרגי מהימנותא.
כג תרעא קדמאה, שירותא דשארי טמירא דטמירו, והאי נציצו אתרבי
 ונציץ, דלא אתגלייא ולא אתידע, עד דמטי לרעוא ורעוין, ומתמן אתגלייא
 ולא אתגלייא, עד דקשיר קשרין למשחתא, פגונוא דאיהו מדיד, הכי אתרביאו
 וסלקן לכל סטר, קשרא דנעיצ מתמן, ושראן קשרין.
כד ההוא קשרא קדמאה, תלתא אלפי עלמין קשרין ביה. חד עלמא

חלופי גרמאות
 פ נ"א וכלא (קראקא).

מאמר הסולם קו המדה
 מדה לסוד האמונה, דהיינו כדי לגלות החכמה במלכות הנקדאת אמונה, כי אין גילוי החכמה אלא במלכות. קו המדה, מודד האורך והרוחב בשיעור, והעומק והרום בשיעור, והעיגול והריבוע בשיעור, (שעונים נתבאר לעיל באות י"ד ע"ש) מדה אחת סובבת הכל. כל האורות, וכל הסודות, אינם עולים, ואינם יורדים, ואינם מתפשטים, אלא במדה הזו. חוץ למעלה למעלה, דהיינו בא"א עלאיו, שאין שם שיעור, כי הם בסוד כי חפץ חסד הוא, והי' אינה יוצאת מאויר שלהם לעולם. (כמ"ש בזהר בראשית א' דף נ"א ד"ה נחית) והוא אינו עומד בזה, להסתכל ולדעת, להיותם תמיד נעלמים מחכמה. וע"כ אין שם שיעור ומידה, המורים על שיעור גילוי הארת החכמה.

כב כ" שיעורין וכ" וכו': כל השיעורים וכל המדות הוא, קו המדה. כולל אותם, וכולם נכללים בו. קו המדה, אלו הצבעים, לבן אדום ירוק שחור, שה"ס ג' קוין ומלכות המקבלתם, שנצטבעו בו, ועומדים בו, מתפשטים. וכשגדלו, דהיינו כשיש להם מוחין דג"ר, המכונים גדלות, עולים ומתפשטים לאורך ולרוחב ולעומק ולרום (כנ"ל באות י"ד) והוא, קו המדה, עולה ומודד את כולם במדה אחת, דהיינו שמווד את כולם, באורך ורוחב

(דפו"י דף נ"ז ט"ב)

כד ההוא קשרא קדמאה וכו': אותו קשר העלין, ג' אלפי עולמות קשורים בו. עולם

זהר ואתהגן חדש יא
 סלקא לעילא, וחד נחתא לגביה, וחד נחתא לתתא מגיה, דאיהו דקיקא
 מפלהו. בין עלמא ועלמא אלף עלמין. עלמא תתאה מפלהו, ארביה אלף אמין.
 כה) וחמש זרתין אתפלילו בהאי קשרא. ותאי קשרא, ארביה תלתא
 אלפי עלמין וחמש אצבעאן. פותיה, תלת אלפי עלמין.
 כו) וכלא אתקשר בעיגולא. י עיגולא דסלקא ונחתא. בעיגולא תדא שית

הלווי גרמאות

צ נ"א ל"ג ארכיה (קראקא). ק נ"א אמין (ווינצא בסגוריים) ר נ"א עיגוליה (דפוסים ראשונים).

מאמר	הסולם	קו המדה
עולם אחד עולה למעלה, ואחד יורד אליו, ואחד יורד למטה ממנו, שהוא דק מכולם. בין עולם לעולם אלף עולמות. העולם התחתון מכולם אלף אמות ארכו.	בסוד ג' אלפי עלמין ועולם, מורה על העלם. אבל אמות, מורה ביותר על גילוי החכמה, כי כל אמה היא בת ששה טפחים, שה"ס חג"ת נה"י דחכמה, המורים על ו"ק דחכמה המתגלים ע"י הקו האמצעי, שהוא ז"א.	

כה) וחמש זרתין אתפלילו וכו':
 וחמשה זרתים נכללים בקשר הזה. שה"ס חג"ת נ"ה דחכמה דשמאל, כי הספירות דחכמה דשמאל נקראות כל אחת בשם זרת, מפאת הדינים השורים בשמאל. כי זרת היא מלשון זרות, והקשר הזה אורכו ג' אלף עולמות וחמש אצבעות. ורחבו, ג' אלף עולמות.

פירוש. האורך רומז על הארת החכמה, וע"כ הוא ג' אלף עולמות וחמשה אצבעות, כי אצבעות מורות על גילוי חכמה בסוד מורה באצבע (כמ"ש בזהר בראשית א' דף קכ"א ד"ה ואז), ומתוך שהגילוי הגדול הזה אינו אלא במלכות, שספירותיה בסוד יחידות, ע"כ הם רק חמש אצבעות כנגד חג"ת נ"ה דחכמה, שה"ס ו"ק דחכמה. וז"ש, ארכיה תלתא אלפי עלמין וחמש אצבעאן, שהוא מטעם שהאורך רומז על גילוי החכמה. אבל רחבו אין שם אלא ג' אלפי עולמות בלבד, שמורה על התכללות החכמה בדרך העלם. כי עולם הוא לשון העלם. אבל חמש האצבעות. שה"ס גילוי החכמה, אין בו, כי הרוחב הוא בשליטת החסדים.

כו) וכלא אתקשר בעיגולא וכו': והכל נקשר בעגול. כי העגול, שה"ס או"א דישסו"ת, הוא שורש כל המדרגות שבישסו"ת וזו"ן. העגול עולה באו"ח, ויורד באו"י בעגול אחד. ששה אלף עולמות הם לפנים מעגול אחד. והקשר הזה שבעגול, כולל הכל, שכולם נמשכים ממנו. והקשר הראשון הזה הנ"ל, קיומו תקוע כאן, בעגול, שממנו מתפשטים הקשרים והמדירות שלו.

פירוש

פירוש. מתחיל לבאר ענין ג' קשרים דישסו"ת, שה"ס ג' קוין שכל אחד מהם כלול מג' קוין, כנ"ל בדבור הסמוך. והקשר הראשון הוא קו ימין דישסו"ת הכלול מג' קוין. ואומר שבקשר הראשון כלולים בו ג' אלפי עולמות, (א) ה"ס או"א דישסו"ת, המכונים עגולא, (ב) ה"ס ישסו"ת עצמו, המכונים רבועא שבראש, (ג) ה"ס ז"א הכלול בישסו"ת, שנקרא רבועא דגופא. וכיון שכל אחד כלול מחכמה, הם נקראים ג' אלפי עולמות, כי ספירות החכמה הן בסוד אלף. וז"ש, ההוא קשרא קדמאה, שה"ס קו ימין דישסו"ת, תלתא אלפי עלמין קשירין ביה, שהם או"א וישסו"ת וז"א, כנ"ל. חד ע"מא ס"קא לעילא, דהיינו או"א דישסו"ת, שהוא כלול בו ממדרגה עליונה ממנו. שה"ס עגולא. וחד נחתא לגביה, דהיינו ישסו"ת עצמו, שהוא בחינתו עצמו. והוא נקרא ריבועא שבראש. וחד נחתא לתתא מגיה, שהוא ז"א שבישסו"ת, הנכלל בו ממדרגה התחתונה ממנו. כי ז"א הוא למטה, מישסו"ת, והוא נקרא רבועא דגופא. דאיהו דקיקא מפלהו, שאור ז"א שבו, הוא דק וקטן מכולם.

ונודע שיש ב' מיני הארות, א' מעצם הספירות. ב' שבין ספירה לספירה (כמ"ש לעיל פ' אחרי, אות קט"ו עש"ה) וז"ש, בין ע"מא וע"מא אלף עלמין, שההארה שבין עולם לעולם היא אלף עולמות, שה"ס החכמה, בסו"ה ואאלפך חכמה. ע"מא תתאה מכלהו שהוא ז"א דישסו"ת, כנ"ל, ארכיה אלף אמין. כלומר, שבו מתגלה החכמה יותר מב' עולמות הקודמים ממנו. כי הם מאירים רק

(דפו"י דף נ"ז ט"ב)

יב זהר ואתהגן חדש
אלפין עלמין לגו מעיגולא חד. והאי קשרא כליל כלא. האי קשרא קדמא, קיומא נעיין מהכא, ואתפשטו קשרין ומדידן.

כז מהאי קשרא, שארי קו המדה לאתפשטא, מדיד אלף דאיהו עיזקא
ח תדא, ואלף דאיהו עיזקא חדא, לאתאחדא דא בדא. ואלין עיזקן אינון
מאתן אלף עלמין, דכסיף בהו קב"ה. ואלין עיזקן אתאחדן דא בדא.

כח בין עיזקא ועיזקא, ת"ק אלף עלמין. ואלין דפתחי תרעין לקל

חלופי גרמאות

ש נ"א ל"ג מן חדא עד חדא (קראקא). ת נ"א ואינון (קראקא). א נ"א מוסיף אלין דכסיף (קראקא).

הסולם

מאמר פירוש. העגול הוא הראש של ישו"ת, וישו"ת הוא הראש של ישו"ת, וישו"ת נבחן לו"ת דאו"א, וכל מה שיש בישו"ת הם מקבלים מאו"א. וז"ש, קיומא נעיין מהכא וכו'. וששה אלף עלמין, ה"ס חג"ת נה"י דחכמה הנעלמים באו"א, ובעת שהם משפיעים חכמה לקו שמאל דישו"ת הם מתגלים, ומתוך שאינם משפיעים רק ו"ק דחכמה, ע"כ אין בהם אלא חג"ת נה"י, שכל אחד מהם כלול מאלף, שהוא חכמה, וחסרים מג"ר דחכמה. וע"כ יש בכל עגול רק ששה אלף עולמות, שהם חג"ת נה"י דחכמה.

קו המדה דישו"ת היא בינה שלהם הכוללת חכמה וחסדים, עכ"ז כשהן מתיחדות זו בזו הן מאירות מבין שתיהן, חכמה וחסדים לכל ז"ת, שהן בעיקרן, חג"ת נ"ה דישו"ת, כי יסוד ומלכות אינם אלא ב' כוללים של חג"ת נ"ה אלג. וז"ש, בין עזקא ועזקא ת"ק אלף עלמין, שההארה שבין טבעת לטבעת מאירה חכמה וחסדים לחג"ת נ"ה, שמצד החסדים הן, ה' מאות, ומצד התכללות החכמה יש בכל אחת מה' מאות אלג, סוד האלף שהוא חכמה, וע"כ יש ה' מאות אלף בין עזקא לעזקא, וז"ש, ואלין דפתחי תרעין לב"ל ספר, דהיינו שמאירים הן בחסדים שבצד ימין והן בחכמה שבצד שמאל. והנה טפח זורת, הם שניהם מדות של חכמה, אלא טפח הוא הארת חכמה בכללות ובשליטת הימין, וזרת ה"ס הארת חכמה דשמאל. (וע"י לעיל ז"ח יתרו אות קי"ט) והם ג' בחינות: א. עלמין, הם בעולם יותר מכולם. ב. טפח מגולה יותר, ג. זרת מגולה יותר מכולם. וז"ש, בין עלמא ועלמא טפח, שההארה המאירה בין עולם לעולם הוא בבחינת טפח, כי ההארה שבין העולמות מגולה יותר.

והנה בכל מקום, הימין הוא גדול מן השמאל, כי הימין מאיר ממעלה למטה, והשמאל אינו מאיר רק ממטה למעלה בלבד. חוץ מבהתפשטות הראשונה הזו שבו נבחן שהשמאל הוא גדול מימין, משום שכאן היתה מציאות בחינת הימין בלי התכללות השמאל. שאינו רק ו"ק, אלא שבהתכללות השמאל הוא קנה ג"ר. וז"ש, עזקא תניינא, טבעת השניה, שה"ס המוח השמאלי, רב מחברתה, היא גדולה מהטבעת הראשונה, שהיא מוח הימין, משום שהשמאל מקנה ג"ר לימין. אבל אחר שכבר

כז מהאי קשרא שארי וכו': מקשר זה שבטעגול, מתחיל קו המדה, שהוא הקו האמצעי, להתפשט, דהיינו הקו האמצעי דישו"ת, המיוחד ב' הקוין ימין ושמאל שלהם, מדר, הקו האמצעי, אלף שה"ס חכמה, שהוא טבעת אחת, דהיינו המוח שבימין, ומדר אלף, שה"ס חכמה, שהוא טבעת אחת, דהיינו המוח שבשמאל, כדי ליחדן זו בזו. ואלו הטבעות הן מאתים אלף עולמות, כי אחד שמתיוחדות זב"ז, שבהם גם בחי' חסדים, שהם ב' מאות, שחומד אותם הקב"ה, שהוא הקו האמצעי. והטבעות האלו מתיחדות זו בזו.

כח בין עזקא ועזקא וכו': בין טבעת לטבעת, מאירים ת"ק אלף עולמות. ואלו הם הפותחים שערים להאיר לכל צד. בין עולם לעולם הוא טפח. הטבעת השניה גדולה מחברתה במדה הראשונה לכל.

פירוש. אע"פ שכל טבעת היא רק ספירה אחת של חכמה, שה"ס אלף, ושל חסדים שה"ס מאה. כי הטבעת הימנית שהיא מוח הימין דישו"ת, הוא חכמה שלהם, הכוללת חכמה וחסדים. והטבעת השמאלית, שהוא מוח השמאל (דפוי" דף נ"א ט"ב)

זהר ואתהגן חדש יג
סטר. בין עלמא ועלמא טפת. עיזקא תגנינא, רב מתבירתה ב במשחתא קדמא
דכלא.

כט) מהכא אתפשט לתתא, ומדיד קו המדה תלת ד זרתין פשיטין בלא
קשרא. ה ארפא דההוא זרת שתין רבוא עלמין.

ל) בהאי זרת אתפקנו שמים, יברוא דשתין רבוא עלמין. וכל עלמא
ועלמא יפליא בארבע אלפין עלמין אחרנין. הה"ד, ושמם בזרת תפן.
ה אתפשט ק"ו המדה, ואתתקן במדידו תרין זרתין, ופלגא, ופלג פלגא,
בלא קשרא.

לא) כל משחתין אלין דהאי סטרא, דקיימא בקו המדה, משחתא
תדא לריבועא פלא, וילאו הכא לעיגולא. ומשחתא דקיימא בק"ו המדה,
איקרי משחתא דריבועא. בהאי משחתא קיימא פלא ואתקיים.

מטרת הזהר (ישעיה מ) ב"א עג.
חלופי גרסאות
ב נ"א מוסיף במשחתא דקשרא (דפוסים ראשונים). ג נ"א
וכלא (קראקא). ד נ"א זמנין (קראקא). ה נ"א אתרא
(קראקא) נ"א אחרא (ווינצ'יא). ו נ"א בכללא (ווינצ'יא בסוגריים). ז נ"א כליל (דפוסים ראשונים). ח נ"א אתפשטו (קראקא).
ט נ"א ולאן (דפוסים ראשונים).

מאמר המורה
הדולם קו המדה
הדעת, שהיא הזרת הג', כלולה מז"א ומלכות,
שהימין שבה הוא ז"א והשמאל שבה הוא
מלכות. והמלכות אינה יכולה לקבל חכמה,
אלא בחצי פרצוף שלה, ששם שולטת המפתחא,
אבל בחצי פרצופה השני, ששם שולטת
מנעולא, אינה יכולה לקבל חכמה. (כנ"ל בזהר
בראשית ב' דף קנ"ח אות רס"ט בהסולם ע"ש)
ולפיכך נמצא, שמתפשטות מקו שמאל, ב'
זרתין שהן חכמה ובינה, ומחצית הזרת, שהיא
המחצית הימנית של הדעת, שהיא ז"א, אבל
למחצית הדעת השמאלית שהיא מלכות אינו
יכול להתפשט אלא למחצית המחצית, ששם
שולטת המפתחא, אבל מחצה השניה של
המלכות, ששם שולטת המנעולא אינו יכול
להתפשט. וע"כ אין ההתפשטות מקו שמאל,
אלא שתי זרתות, שהם חו"ב, ומחצית הזרת,
שהיא חצי הדעת הימנית. ומחצית המחצית,
שהיא חצי הדעת השמאלית. ששם שולטת
המפתחא.

לא) כל משחתין אלין וכו': כל
המדידות האלו שבאותו צד שהתפשטותו עומדת
בקו המדה, שהוא הקו האמצעי, מדה אחת
אל הרבוע כולו, (כנ"ל אות י"ד) ואינו כן
במדידת העגול, שאינו במדה אחת. והמדה
שעומדת בקו המדה, נקראת מדת הרבוע,
במדה זו עומדים הכל, ומתקיימים.

עומקא

מאמר המורה
הדולם קו המדה
הדעת, שהיא הזרת הג', כלולה מז"א ומלכות,
שהימין שבה הוא ז"א והשמאל שבה הוא
מלכות. והמלכות אינה יכולה לקבל חכמה,
אלא בחצי פרצוף שלה, ששם שולטת המפתחא,
אבל בחצי פרצופה השני, ששם שולטת
מנעולא, אינה יכולה לקבל חכמה. (כנ"ל בזהר
בראשית ב' דף קנ"ח אות רס"ט בהסולם ע"ש)
ולפיכך נמצא, שמתפשטות מקו שמאל, ב'
זרתין שהן חכמה ובינה, ומחצית הזרת, שהיא
המחצית הימנית של הדעת, שהיא ז"א, אבל
למחצית הדעת השמאלית שהיא מלכות אינו
יכול להתפשט אלא למחצית המחצית, ששם
שולטת המפתחא, אבל מחצה השניה של
המלכות, ששם שולטת המנעולא אינו יכול
להתפשט. וע"כ אין ההתפשטות מקו שמאל,
אלא שתי זרתות, שהם חו"ב, ומחצית הזרת,
שהיא חצי הדעת הימנית. ומחצית המחצית,
שהיא חצי הדעת השמאלית. ששם שולטת
המפתחא.

פירושו. ב' התפשטות אלן של ג' זרתות
הן מב' קוין, ימין ושמאל דישסו"ת, ומקו
הימין, שהוא חסדים היו יכולות להתפשט ג'
זרתות שלמות, שהן ג' קוין, חב"ד. אבל מקו
השמאל, שהוא חכמה לא יכולים להתפשט אלא
בב' קוין ומחצה, וחצי מחצה. והטעם הוא כי
(דפו"י דף ג"ז ט"ב)

יד זהר ואתהגן חדש

לב) עומקא דריבועא דא, תמשין ורתין, לאתפתחא לתמש סטרין. רומא חמש. ועד הכא קיימא משחתא דריבועא. והכא קיימא קשרא לקיומא, קשרא קדמא, דאיהו שירותא דהאי, איהו קיומא. קיימא קו המדה במדידו דמשחתא, ועד הכא תרעא קדמא לקיומא.

לג) אשפתח קו המדה, במשחתא דא דריבועא בכל סטרוי, שבע מאה אלף עלמין, ושבעה טפחים, וחמש ורתים, ופלגא, ופלג פלגא. עומקא ורומא תמשין וחמש ורתין.

לד) הכא אשתכללו קו המדה במשחתא דא. משירותא דקשרא קדמא, עד סיומא דמשחתא דנא דריבועא. והכא משחתא דא לקיומא חד. * והאי איקרי משחתא עילאה, קיומא סתימאה, קשרא קדמא, וריבועא דא קיומא דרזא ידו"ד, שמה קדישא עילאה, פלגא דקשרא קדמא, ומשחתא דריבועא דסלקי גו משחתא, ברעותא דסתימו עד אין סוף.

לה) ועד הכא קיומא דא עילאה סתימאה. מהכא אתפשט קו המדה, ומדיד גו גונון דקיימין בקישורא דא, כלילא דא. קו המדה אתגלייא, וקיימא בנציצו דנהיר, וכל גונוי קיימין ביה.

הלווי גרמאות

* נ"א סיומא (וויציא בסוגריים). כ נ"א הא (דפוסים ראשונים). ל ה"ג הסלם נ"א לקיימא (כל הדפוסים) מ נ"א ל"ג הכא (קראקא).

מאמר	הסולם	קו המדה
לב) עומקא דריבועא דא וכי: מדת העומק של הרבוע הזה, הוא חמשים זרתות, שה"ט חמשים שערי בינה, כדי להתפתח לחמש צדדים, שהם חג"ת נ"ה, שכל אחת מהן כוללה מעשר ספירות. הרום הוא חמש זרתות. ועד כאן עומדת מדת הרבוע. וכאן נמצא הקשר לקיום, כי הקשר הראשון, שהוא תחילת ההתפשטות הזו, הוא קיום. כי להיותו קו ימין הוא נותן קיום לכל המדרגה. וקו המדה נמצא במדידות, המדה הזו. ע"כ הוא השער הראשון לקיום.	אות כ"ט ול' וביחד הם ה' זרתות ומחצה וחצי מחצה. העומק והרום הם חמשים וחמש זרתות (כנ"ל אות ל"ב).	אות כ"ט ול' וביחד הם ה' זרתות ומחצה וחצי מחצה. העומק והרום הם חמשים וחמש זרתות (כנ"ל אות ל"ב).
לג) אשתכח קו המדה וכי: נמצא שקו המדה במדת הרבוע הזה בכל צדדיו, שבע מאות אלף עולמות ב' עוקאות הן מאתים אלף עולמות, ובין עוקא ועוקא ה' מאות אלף עולמות (כנ"ל אות כ"ז וכ"ח) נמצאים ביחד שבע מאות אלף עולמות. ושבעה טפחים, נראה שצריך לומר, שבע מאה אלף טפחים, כי בין עולם לעולם יש טפח (כנ"ל אות כ"ח) וחמש זרתות ומחצה, ומחצית המחצה, כי בהתפשטות הימין יש ג' זרתות, ובהתפשטות השמאל יש ב' זרתות ומחצה וחצי מחצה (כנ"ל דפו"י דף נ"ז ט"ב * ט"ג)	לד) הכא אשתכללו קו המדה במדה אחת, מתחילת הקשר הראשון הזה, עד סוף מדת הרבוע הזה. כאן מדה אחת לקיום אחד. והיא נקראת, מדה עליונה, או קיום הסתום, או הקשר הראשון. ומדת הרבוע הזה, היא הקיום של סוד הוי"ה, שהוא השם הקדוש העליון, והכלל של הקשר הראשון. כי ד' אותיות הוי"ה רומזות על מדת הרבוע. והיא מדת הרבוע העולה במדה, ברצון הסתימה עד אין סוף. והטעם של כל זה, הוא, מפני שקשר זה, ה"ט הקו הימני של ישסו"ת, וקו הימין הוא תמיד בשליטת החסדים וסתום מחכמה. אבל בקשר הב' שהוא קו השמאל דישסו"ת, נבחנות המדות שהן בגלוי כמ"ש לפנינו.	לד) הכא אשתכללו קו המדה במדה אחת, מתחילת הקשר הראשון הזה, עד סוף מדת הרבוע הזה. כאן מדה אחת לקיום אחד. והיא נקראת, מדה עליונה, או קיום הסתום, או הקשר הראשון. ומדת הרבוע הזה, היא הקיום של סוד הוי"ה, שהוא השם הקדוש העליון, והכלל של הקשר הראשון. כי ד' אותיות הוי"ה רומזות על מדת הרבוע. והיא מדת הרבוע העולה במדה, ברצון הסתימה עד אין סוף. והטעם של כל זה, הוא, מפני שקשר זה, ה"ט הקו הימני של ישסו"ת, וקו הימין הוא תמיד בשליטת החסדים וסתום מחכמה. אבל בקשר הב' שהוא קו השמאל דישסו"ת, נבחנות המדות שהן בגלוי כמ"ש לפנינו.
לה) ועד הכא קיומא וכי: ועד כאן הוא קיום אחד של העליון הסתום, שהוא קו ימין דישסו"ת, מכאן, מתפשט קו המדה, לקשר ב' דישסו"ת, שה"ט קו שמאל, ומורד בגוונים	לה) ועד הכא קיומא דא עילאה סתימאה. מהכא אתפשט קו המדה, ומדיד גו גונון דקיימין בקישורא דא, כלילא דא. קו המדה אתגלייא, וקיימא בנציצו דנהיר, וכל גונוי קיימין ביה.	לה) ועד הכא קיומא דא עילאה סתימאה. מהכא אתפשט קו המדה, ומדיד גו גונון דקיימין בקישורא דא, כלילא דא. קו המדה אתגלייא, וקיימא בנציצו דנהיר, וכל גונוי קיימין ביה.

זהר ו**ואתהגן** **חדש** **זו**
לז יקשרא תניינא. קו המדה שארי, ואתגלייא בי"ב קשרין עילאין, ומאתן ותלתין ושית קשרין אחרנין דקיקין. אלין י"ב קשרין עילאין, קנימין גו קשרא קדמא סתימא ורבושא, ומתקשראן ואתאחדאן בהו. ומתאחדאן ומתקשרין באלין אחרנין. וכד מסתפלין מלין, כולא איהו משתתא תדא.
לז יקשרא קדמא מאינון י"ב, אלין אינון דקנימין במשתתא, בגין דמתפשטי יתיר. וכל אינון אחרנין, מתפשטין הכי, אלא אילין דבקין דא עם דא, וכלילין דא עם דא. ובקו המדה, קנימי בלהו פחדא, כולא תדא, למשיחא תדא.
לח האי קשרא, כגונא דקשרא קדמא איהו, ושיעורא דליה, ואורכיה ופוחיה, כההוא גונא ממש, בר דהאי באתגלייא, ויהו קדמא נעין דלא אתגלייא.
לט קשרא תליתאה, קשרא דא איהו קדמא, ונדא משנייא מכל אינון

חלופי גרמאות

נ נ"א תרעא תניינא (קראקא). ט ט"א וקיימין (קראקא). ע ע"א ואתאחדאן (קראקא). פ פ"א מוסיף אליו באלין (קראקא). צ צ"א מוסיף לא מתפשטין (קראקא). ק ק"א דפוס מונקאטש במרובעים נ"א ל"ג אליו (רפוסים ראשונים). ר ר"א ולא (קראקא).

מאמר **הסולם** **קו המדה**
בגוונים הנמצאים בקשר אחד, בכלל אחד. וכאן קו המדה מתגלה ועומד בהתנוצצות מאירה, וכל הגוונים נמצאים בו.
לז קשרא תניינא, קו וכו': הקשר השני. בו קו המדה מתחיל ומתגלה בי"ב קשרים עליונים, שה"ס ג' קוין ומלכות המקבלתם, שכל אחד מהם כלול מג' קוין, והם י"ב ורל"ו קשרים דקים אחרים, שביחד הם רמ"ח קשרים כנגד רמ"ח אברים. בסוד, ו"ה עם זכר"י, הם רמ"ח. אלו י"ב הקשרים העליונים, נמצאים בקשר הראשון הסתום והמרובע, ומתקשרים ומתיחדים בהם. וכן מתיחדים ומתקשרים ברל"ו הקשרים האחרים. וכשמסתכלים בדברים, הכל הוא מדה אחת, דהיינו מדת ג' קוין, שמהם מתפשטים כל הקשרים.
לז וקשרא קדמא מאינון וכו': והקשר הראשון, מאלו י"ב, כלומר הקשר של י"ב קשרים, שהוא הקודם לקשר של רל"ו קשרים, אלו הם העומדים במדה, כלומר, שבהם עיקר הגילוי של המדה, משום שהם מתפשטים ביותר. וכל אלו רל"ו האחרים, מתפשטים ג"כ כך, אלא שהם נמשכים מדבקותם זה עם זה ומהתכללותם זה עם זה. כי התכללותם זה בזה עושה רבוי הקשרים עד רל"ו קשרים.
(דפויי דף נ"ז ט"ג)

בזו זָהר וְאֵתְהַנֵּן חֲדָשׁ
 גְּוֹנֵינִי, וְדָא אִיהוּ קֶשְׁרָא * וְגִוּוֹן יִתִּיר, * וְאִיהוּ קָאִים לְמִשְׁתַּתָּא לְאַתְפְּשָׁטָא.
 (ז) שְׂאֲרֵי קו הַמְדָּה, וּמְדִיד בְּאֵלֵין תְּרִיסַר קֶשְׁרִין. תְּלַת * קֶשְׁרִין מִיַּנְיֵיהוּ
 עִילָאִין, דְּקִיַּיְמִין לְמִשְׁתַּתָּא בְּהֵוּא מְדִידוּ דְּמְדִיד, וְאַסְגִּי * אַרְבָּאן דְּיוֹמִין בְּכוּלָּא.
 וְסִימֵן דָּא * חו"ל. וְיֵשׁ לוֹ גְּזָא דְּכְתִיב, * וְכַחֲלוֹ אַרְבַּה יָמִים. וְהָא אוֹקִימָנָא.
 (ח) מְדִיד אֶלְף, וְשְׂאֲרֵי מְרִישָׁא דְּעֻזְקָא דְּלְעִילָא, דְּיוֹקְנָא גְּזָא דְּאָדָם.
 * מְדִיד בְּרִישָׁא, לְאַתְפְּשָׁטָא לְתַתָּא בְּאוֹרְכָא.
 (ט) הֵוּא רִישָׁא שְׂאֲרֵי מְלַעֲיִלָא, וּמְדִיד בְּעִיגוּלָא, לְתַרְיִן סְטְרִין. סְטְרָא
 תְּדָא תְּלַת מָאָה וְנַחְתִּין, וּפְלָגָא, וְחַד שְׁלִישׁ. סְטְרָא דָּא קְיַמָּא בְּחַמֶּשׁ מְזֻלְגִין,

חֲלוּפֵי גְרַמָּאוֹת

ש ו' נ"א בגוון (ווינציא) נ"א בגוון (קראקא). ת נ"א דהא
 איהו (ווינציא בסוגריים). א נ"א ל"ג קשרין (קראקא).
 ב נ"א ברכאן (דפוסים ראשונים). ג נ"א מוסף חול ח"י וי"ל רזא (דפוסים ראשונים). ד נ"א מיד (קראקא).

מסורת הזהר

(ה) (איוב כט) תקיח ד' קד ט"ד.

מאמר
 לעיל (באות כ"ד) את קו הימין בשם קשרא
 קדמאה, הוא רק מבחינת החשיבות, והסדר.
 ודא משנייא מכל אינון גוונין, כי ב' הקוין
 הראשונים היה צבעם לבן ואדום, אבל הקו
 הזה האמצעי, הוא בצבע ירוק. ודא איהו
 קשרא וגוון יתיר, שהקשר והגוון שבקו
 האמצעי הם יותר חשובים מהקשרים והגוונים
 שבב' הקוין הראשונים, משום שהוא המתקן
 והמיוחד את ב' הקוין הראשונים. ואיהו קאים
 לְמִשְׁתַּתָּא לְאַתְפְּשָׁטָא, כי כל עקרו של הקו
 האמצעי עומד למדידת המדות והתפשטותם
 (כמ"ש באות י"ד).

המסלם
 קו המדה
 הוא הו"ל, כלומר שחכמה זו נקראת חול,
 כנ"ל, ויש לו רזא דכתיב וכחול ארבה
 ימים, שזה מרמז על מוחין אלו דחכמה
 שבשמאל, שהם מכונים מוחין דחול, ושמהם
 נמשכת אריכות ימים.

(א) מדיד אלף ושאריו וכו': מדר
 אלף, דהיינו שממשיך החכמה המכונה אלף,
 ומתחיל למשוך מראש הטבעת שלמעלה, שה"ס
 אר"א, כי המוחין דישסו"ת נקראים טבעות
 (כנ"ל אות כ"ז) והראש שלהם ה"ס אר"א, שהם
 השורש לישסו"ת (כנ"ל אות כ"ז) ומושך משם
 צורת סוד אדם, שה"ס המוחין דז"א, שה"ס
 הו"ה דאלפין שבגימטריא אדם. ומודד בראש,
 כדי שיתפשט למטה באורך, דהיינו בהארת
 החכמה המכונה אורך.

(ב) ההוא רישא ושאריו וכו': הראש
 ההוא, שהוא אר"א כנ"ל, מתחיל מלמעלה,
 ומודד בעגול, כי שם סוד המדידה בעגול (כנ"ל
 אות כ"ו) לב' צדדים, הצד האחד הוא שלש
 מאות זרתות וחצי ושליש אחד. הצד הזה
 נמצא בחמשה מזלגות הנכנסים לחמשה מזלגות
 שבצד השני, שיש לו אותה המדה, וה' מזלגות,
 כמו הצד הא' ונדבקים אלו באלו. ומדת
 המזלגות הנכנסים זה בזה, היא שלש מאות
 טפחים וזרת אחת וחצי וזרת. נדבקים אלו באלו,
 כדי לקשר הצד הזה בצד השני.

פירוש. כל המדובר כאן הוא בקשר הג',
 שהוא הקו האמצעי דישסו"ת, הנקרא דעת.
 אלא כיון שג' הקשרים כלולים זה מזה, יש
 בכל

(ג) שאריו קו המדה וכו': התחיל קו
 המדה ומדר באלו י"ב קשרים (כמ"ש לעיל
 באות ל"ו) שהם חו"ג תו"מ, שבכל אחד ג'
 קוין. ג' הקשרים העליונים מהם, דהיינו ג'
 קוין שבחסד, העומדים למדה באותה מדידה
 שמדר, מרביס, אריכות ימים לכל. וסימן לזה
 הוא חול, שיש לו סוד שכתוב, וכחול ארבה
 ימים. וכבר העמדנו.

פירוש. המוחין דישסו"ת נקראים מאורי
 האש מטעם החכמה שבקו שמאל שלהם שאינם
 מאירים אלא ביחד עם דינים (כמ"ש באדרא
 רבא אות ר"ט) והדינים הם בחי' אש, וע"כ
 נקראים מאורי אש. והם המאירים במלכות
 בימות החול, (כמ"ש בזהר בראשית ב' אות
 קכ"ח ע"ש) ח"ש ואסגי ארכאן דיומין
 בכ"א, כי מהארת החכמה נמשכת אריכות
 ימים, כי האורך רומז על חכמה. וסימן דא
 (דפויי דף ג"ז ט"ג)

זהר ואתהגן חדש יז
 דְעִיילי לְסַטְרָא תְנִינָא, וּמִתְדַבְּקֵן אֵלֵין בְּאֵלֵין. וּמִשְׁתַּתָּא דְאֵלֵין מְזַלְגִין דְעִיילי
 דָּא בְדָא, תְּלַת מְאָה טְפָחִים, וְחַד וְרֵתָא וּפְלָגָא. מִתְדַבְּקֵן אֵלֵין בְּאֵלֵין, לְקַשְׂרָא
 סְטְרָא דָּא בְּסַטְרָא תְנִינָא.
 (מג) סְטְרָא תְנִינָא, ה' מְדִיד בּוֹצִינָא בְּאִתְפְּשֻׁטוֹת, וְיִאֲתַעְבִּיד מִשְׁתַּתָּא
 תְּלַת יְמָאָה וְרֵתִין, וּפְלָגָא, וְחַד שְׁלִישׁ, ה' כְּהִהוּא סְטְרָא קְדָמָאָה. אִשְׁתַּכַּח

חֲלוּפֵי גִרְמָאוֹת

ה ג'א בכוציא וליג מדיד (קראקא). 1 ג'א ועבד (ווינציא בסגוריים). ז ג'א ליג מאה (ווינציא). ח ג'א בההוא (דפוסים ראשונים).

מאמר	הסולם	קו המדה
בכל אחר ג' קוין, שהם חב"ד. וכן יש בכל אחד הארת או"א עלאין הנקראים ראש ועגולא, שכל מה שיש בחב"ד דישסו"ת מקובל מהם. ולפיכך יש בקו האמצעי דישסו"ת, ג' קוין חב"ד דישסו"ת, והראש שלהם, שהוא או"א עלאין. וכן יש לזכור, שכל הנמדד בעגול, שהוא או"א, אינו לצורך או"א עצמם, להיותם תמיד בחסדים מכוסים מחכמה, אלא שהוא כדי להשפיע למטה, לישסו"ת וזו"ן. כנ"ל בדבור הסמוך.	מפני שנכנסים ונתחבים בצד האחר, כמו מזלג, דעייילי לסטרא תניינא, שהם נכנסים ונכללים בצד השני, שהוא אמא, ומתדבקן אליו באלין, וכל זה בגופיהם דאו"א, אבל בראש, אין דבקות, בסו"ה ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה. ומשהתא דאלין מזלגין וכו' תלת מאה טפחים וחד זרתא ופלגא, שלש מאות טפחים הם ג' קוין לישסו"ת. וזרת ומחצה הם לז"א ומלכות הכלולים בישסו"ת, שמב' הצדדים, הם ג' זרתות, והם לג' קוין דז"א ומלכות.	

וז"ש, ההוא רישא, שהוא או"א, שארי מלעילא, שורה למעלה מג' קשרים דישסו"ת, ומדיד בעגולא, דהיינו באו"א הנכחנים לעגולא, לתרין סטרין, דהיינו לאבא שהוא ימין, ולאמא, שהיא שמאל. סטרא דז"א תלת מאה זרתין ופלגא וחד שלישי תלת מאה זרתין, ה"ס השפע המושפע מאותו הצד שהוא אבא, לג' קוין חב"ד, שבקשר הג' דישסו"ת. ומחצית הזרת ושליש, הוא שפע המושפע לז"א ומלכות הנכללים בדעת דישסו"ת, כי ז"א נכלל בבחינת הימין דדעת, ומלכות כלולה בבחינת השמאל דדעת. והיו צריכים להשפיע להם זרת שלמה, חציה לז"א, וחציה למלכות, כי ג' זרתין ה"ס חב"ד דזו"ן נמצא שהדעת היא זרת אחת. אלא מפני שהמלכות אינה יכולה לקבל בחצי שלישי שלה ששם הארת מנעולא, וע"כ אינה מקבלת אלא שלישי אחד, וחסר לה חצי שלישי. אבל ז"א מקבל מחצית הזרת, שהוא שלישי וחצי זרת. וכן הצד האחר, שהוא שמאל דאו"א, דהיינו אמא, משפיע ג"כ באותם המדות הנ"ל, כמ"ש לפנינו.

(מג) סטרא תניינא. מדיד וכו': הצד השני, של העגול, שהוא הצד השמאלי, דהיינו אמא, הנצוץ מורד בהתפשטות, ונעשית מדה של ג' מאות זרתות ומחצית הזרת, ושליש אחד. דהיינו כמו המדות של אותו הצד הראשון, שחוא אבא, כנ"ל. נמצא שעגול הראש הזה מב' צדדיו, הם שש מאות זרתות וזרת אחת (וב')

וז"ש, סטרא דא, שהוא אבא, קיימא בחמש מזלגין, שה"ס חג"ת נ"ה, דגוף דאבא, שהם בחינת ראש לישסו"ת, ומכונים מזלגין (דפו"י דף ג"ז ט"ג)

יה זהר ואתהגן חדש
 עיגולא דרישא דא, שית מאה ם וחד ורתין, ותרין שלישים. משתתא דאינון
 מזלגין, שית מאה טפחים ותלת ורתין.
 (מד) דהא הוא עיגולא דרישא, כדאיתפשט בוצינא ומדיד לתתא,
 לאורכא אשתפח ם בהווא בוצינא במדידו, שית מאה אלפין עלמין, ושתין
 רבוא אחרנין. דא איהו אתפשטותא דבוצינא, למיעבד משתתין לעיגולא ואורכא.
 וקכא איהו קשרא תדא לתתא, וקשרא לעילא.
 (מוד) קו המדה, מדיד אלף. ושארין מעומקא דגופא לגו, ואתפשט בוצינא,
 ומדיד לאורכא בעומקא. וקשר חמש מאה אלפין עלמין במעוי לגו. כד"א,
 מעיו עשת שן מעולפת ספירים.
 (מו) מעולפת, דא היא בוצינא, עד דלא אתפשטת, דאיהי מעולפת
 לאתפשטא, ולמיעבד מדידו, ודא איהו מדידו דבוצינא כהאי סטרא, רומא

מורת הזהר
 (שה"ש ה) ת"ז בהקדמה ד' טו. ת"ג ד' כו: ת"ע ד'
 קו. בהשטות ת"ז ד' קמו. תק"ח ד' צו ט"א.
 חלופי גרמאות
 ט נ"א זרתין וחד (קראקא). י נ"א דא הוא עיגולא (קראקא).
 כ נ"א דא אתפשט (דפוסים ראשונים). ל נ"א לאורחא
 (ווינציא). ח נ"א בציצא כהאי מדידו (ווינציא בטוריים).

מאמר
 חסולם
 קו המדה
 וב' שלישי הזרת, המדה של המזלגות האלו
 מב' הצדדים, הם שש מאות טפחים וג' זרתות.
 (מד) דהא הוא עיגולא וכו': כי הוא
 עגול הראש, שהניצוץ מתפשט ומודד משם
 ולמטה. לאורך. ונמצא באותו הניצוץ במדידה
 שש מאות אלף עולמות, וששים רבוא אחרים.
 זו היא התפשטות הניצוץ לעשות מדות לעגול
 ולאורך. וכאן הוא קשר אחד למטה, במלכות
 וקשר אחד למעלה, באו"א.
 (מה) קו המדה מדיד וכו': קו המדה
 מודד אלף. ומתחיל מעומק הגוף לפנים.
 ומתפשט המאור, ומודד לאורך בעומק. וקושר
 חמש מאות אלף עולמות במעיו לפנים. כש"א
 מעיו עשת שן מעולפת ספירים.

פירושו. קו המדה מודד הארת החכמה
 הנק' אלף. וז"ש קו המדה מדיד אלף. ומפרש
 הדברים. ושארין מעומקא דגופא לגו,
 שמתחיל למדוד מעומק הגוף. עומק פירושו
 כמו חקיקה וחסרון, והיינו החסרון חכמה
 שנעשית בבינה, ע"י עלית המלכות לבינה.
 ואחר שמדד כמה הוא העומק, הוא מתפשט
 למלאות החסרון. וז"ש, ואתפשט בוצינא
 ומדיד לאורכא בעומקא שהמאור נתפשט,
 דהיינו שהוריד המלכות מבינה, ומדד האורך,
 שהוא חכמה, בתוך העומק, דהיינו שהחזיר
 החכמה להשלים החסרון. ואז וקשר חמש
 (דפו"י דף נ"ז ט"ג)

וּפּוֹתֵיָא. בְּרָזָא דְנִפְיָא מְבוּצִינָא אֲתַפְשָׁטוּתָא תְּדָא, דְּאִיהוּ רוּמָא וּפּוֹתֵיָא, תְּלַת מָאָה אַלְפִין זֶרְתִין, לְאֲתַפְשָׁטָא בְּתַלְת מָאָה עֲלָמִין. וּבִין עֲלָמָא וְעֲלָמָא, תְּלַת מָאָה אַלְף טַפְחִים. וְכִלְהוּ קְיָיְמִי בְּרוּמָא וּפּוֹתֵיָא, בְּרָזָא דְבוּצִינָא דְקַרְדִּינוּתָא. * וְקְיָיְמָא הָאִי בְּשִׁית סְטָרִין, אֲלִין שִׁית סְטָרִין דְעֲלָמָא, דְכִלְהוּ קְיָיְמִין בְּהָאִי בוּצִינָא, בְּאֲתַפְשָׁטוּתָא דָא.

מזו) וְהִכָּא אֲתַקְשֵׁר קֶשְׁרָא תְּדָא לְתַתָּא, וְקֶשְׁרָא תְּדָא בְּאֲמַצְעֵיָא, וְקֶשְׁרָא תְּדָא לְעֵילָא. אֲתַקְשֵׁרוּ אֲלִין יִתְלַתָּא קֶשְׁרִין, בְּאֲתַר דָּא בְּבוּצִינָא. אֲשַׁתְּכַח בוּצִינָא דָא, בְּרָזָא דְלְעֵילָא וְאֲמַצְעֵיָא יִתְתָּא, לְמֵיעֵבַד מִשְׁתַּחְתָּא.

חֲלוּפֵי גְרַמָּאוֹת

1 ג' נ"א נסיף באלף תלתא (קראקא). 2 ג' נ"א ל"ג קשרין (קראקא). 3 ג' נ"א ותתא (קראקא).

מאמר	הסולם	קו המדה
הם ששת הקצוות של העולם, שכולם נמצאים במאור הזה בהתפשטות הזו.	פירוש. נודע שהשמאל מטרם שנכלל בימין אינו מאיר, שהחכמה לא תוכל להיות בלי חסדים, שאו היא חשך ולא אור (כמ"ש בזהר בראשית א' דף מ"ז ד"ה נפק) וע"כ היא צמאה מאד להתלבשות בחסדים כדי שתוכל להתפשט ולהאיר. וז"ש מעולפת, דא היא בוצינא עד דלא אתפשטת, שהוא שמאל בלי ימין, דהיינו בעוד שמאירה בה החכמה בלי חסדים. שה"ס האורך בלבד. ואינה יכולה להתפשט ולהאיר, דאיהי מעולפת לאתפשטא ולמעבד מדידו, שהיא מתעלפת מחמת צמאונה להתלבשות החסידים ולהתפשט. ומהי ההתפשטות הזו. וז"ש, ודא איהו מדידו דבוצינא בהאי סטרא רומא ופּוֹתֵיָא, רומא, פירושו שיעור קומה המוגבלת לו"ק דחכמה ע"י הקו האמצעי. פוּתֵיָא, פירושו רוחב דהיינו חסדים מקו הימין. שהמאור הוא בסוד מעולפת, להתפשטות הזו של רום ורוחב. וז"ש, בְּרָזָא דְנִפְיָא מְבוּצִינָא אֲתַפְשָׁטוּתָא דָא, שהיא התפשטות הבאה ע"י הקו האמצעי המיוחד ימין ושמאל, ואז החכמה מקבלת ההתפשטות הזו, דאיהו רומא ופּוֹתֵיָא ש' אַלְפֵי זֶרְתִין לְאֲתַפְשָׁטָא בְּש' עֲלָמִין, דהיינו אלף זרתות בכל עולם. כי ש' עֲלָמִין, ה"ס ג' קוין שכל אחת בסוד מאה, שהוא חסדים הנמשכים מבינה שספירותיה בסוד מאות. אַלְף זֶרְתוֹת שְׁבָהֶם, ה"ס חכמה המכונה אלף, וזרתות, מורה על חכמה דשמאל, (כנ"ל באות כ"ח).	ונודע שמלבד מציאות האור שיש בכל עולם ובכל נקודה, ובכל מדרגה, נבחן ג"כ מציאות האור היוצא מבין ב' נקודות או ב' קוין, או ב' עולמות, ולא עוד, אלא האור שבין הנקודות או בין הקוין, או העולמות, הוא יותר גלוי מהאור שבנקודות והקוין והעולמות עצמם, (כנ"ל אחרי אות קט"ו ובאות קי"ז) וע"כ במקום שהוהר רוצה לבאר שיעור האור הגלוי שבקוין או העולמות, הוא מראה על האור שבין הקוין או שבין העולמות. וז"ש, וּבִין עֲלָמָא וְעֲלָמָא, תְּלַת מָאָה אַלְף טַפְחִים, ג' מאה ה"ס ג' קוין בחסדים המכונים מאה. אלף, ה"ס החכמה שבכל אחת מהם. טפחים, ה"ס החכמה שבימין. (כמ"ש לעיל אות כ"ח) וּכְלָהוּ קְיָיְמִי בְּרוּמָא וּפּוֹתֵיָא בְּרָזָא דְבוּצִינָא דְקַרְדִּינוּתָא, בוצינא דקרדינותא, ה"ס המסך דחירק שבקו האמצעי, שממנו בא שיעור הקומה, שה"ס המיעוט לו"ק דחכמה, הנקרא רום. וממנו בא היחוד עם קו הימין, שממשיך החסדים הנקראים רוחב. וקיימא הָאִי בְּשִׁית סְטָרִין, אֲלִין שִׁית סְטָרִין דְעֲלָמָא, דהיינו שעומד בו"ק דחכמה, וחסר ג"ר דחכמה דכִּלְהוּ קְיָיְמִין, בְּהָאִי בוּצִינָא בְּאֲתַפְשָׁטוּתָא דָא, שהו"ק דחכמה נמצאים, ע"י בוצינא דקרדינותא של ההתפשטות הזו על ידי הקו האמצעי. כנ"ל.
	מזו) וְהִכָּא אֲתַקְשֵׁר קֶשְׁרָא וְקֶשְׁרָא תְּדָא בְּאֲמַצְעֵיָא, וְקֶשְׁרָא תְּדָא לְעֵילָא. אֲתַקְשֵׁרוּ אֲלִין יִתְלַתָּא קֶשְׁרִין, בְּאֲתַר דָּא בְּבוּצִינָא. אֲשַׁתְּכַח בוּצִינָא דָא, בְּרָזָא דְלְעֵילָא וְאֲמַצְעֵיָא יִתְתָּא, לְמֵיעֵבַד מִשְׁתַּחְתָּא.	

תלת

(דפו"י דף ג' ט"ג * ט"ד)

ב זהר ואתהגן חדש

זח תלת קשרין אלין אתקשרין בבוצינא, וקיימא אלין תלתא בסטרא דאורכא, ואלין עבדין תלתא אחרנין, בסטרא דאורכא.

מט אלין תלת קדמאי, קיימי גו משחתא, פל קשרא וקשרא, יקאים במשחתא, שית מאה אלף עלמין, ושית זרתין, ושית טפחים. וכלהו קיימין בקיימא.

נ אשתפתו תלת קשרין קדמאי, דאינון תמני סרי ממה אלפי עלמין, ותמני סרי זרתין, ותמני סרי טפחים. ודא איהו רזא דבוצינא בסטרא דא. וכן פגוונא דא קיימין תלת קשרין אחרנין.

נא וכלא קיימא ברעותא דמשחתא דבוצינא, דסלקא עד א"ס. משחתא דבוצינא אתפשטת מקשרין אלין, וסליק וקשיר פלא בקישורא תדא גו משחתא

חלופי גרמאות

פ נ"א קשרין (קראקא) נ"א קשרין (וויציא). צ נ"א דאחרא (דפוסים ראשונים) נ"א דאורחא (מונקאטש). ק נ"א דעל (קראקא). ר נ"א קיים (קראקא). ש ה"ג הסלם נ"א ל"ג מאה (כל הדפוסים). ת ה"ג הסלם נ"א אמין (כל הדפוסים). א נ"א ודלא (דפוסים ראשונים).

מאמר	הסולם	קו המדה
<p>זח תלת קשרין אלין וכו': ג' קשרים אלו מתקשרים בהמאור, ועומדים ג' אלו בסוד האורך, שה"ט חכמה, להשפיע אל המלכות. והם עושים ג' קשרים אחרים בבחינת האורך. שהראשונים הם בצד ימין, והשניים הם בצד שמאל.</p> <p>מט אלין תלת קדמאי וכו': אלו ג' הקשרים הראשונים, עומדים במדה, כל קשר וקשר עומד במדת שש מאות אלף עולמות ושש זרתות, וששה טפחים. וכולם נמצאים בקיום.</p> <p>פירושו. הקשר העליון שהוא מא"א המאיר לישו"ת, מאיר בסוד שש מאות אלף עולמות, שש, ה"ס ו"ק חג"ת נה"י. מאות, מצד החסדים, אלף מצד החכמה. והקשר התחתון, שהוא מלכות, מאיר בסוד ו"ק דחכמה דשמאל הנקראים זרתות, שהם שש זרתות. והקשר האמצעי שהוא מז"א, מאיר בסוד ו"ק דחכמה דימין, שהם ששה טפחים. ומתוך שג' קשרים אלו נכללים זה מזה, ע"כ ישנן כל ג' המדות בכל קשר וקשר. וז"ש אלין תלת קדמאי וכו', שג' הקשרים הראשונים, כל קשרא וקשרא קאים במשחתא, שית מאה אלף עלמין ושית זרתין ושית טפחים. דהיינו משום שכלולים זה בזה, ויש בכל אחד מהם, ג' המדות האלה.</p> <p>נ אשתכחו תלת קשרין וכו': נמצאים ג' הקשרים הראשונים, שהם ביחוד י"ח מאה אלף עולמות, וי"ח זרתות, וי"ח טפחים. וזה (דפויי דף נ"ז ט"ד)</p>	<p>הוא סוד המאור בצד הוה, שהוא ימין, וכן כעין זה עומדים ג' הקשרים האחרים שבצד השמאל. הנ"ל.</p> <p>נא וכלא קיימא ברעותא וכו': והכל עומד ברצון המדה שהמאור מודד, העולה עד א"ס. מדת מדידות המאור מתפשטת מקשרים אלו, הנ"ל בדבור הסמוך, והיא עולה ומקשרת הכל בקשר אחד במדת מדידת המאור, בשלימות אחת. וחזרת ההתפשטות ומקיימת את הרום והעגול והרובע ועולה וקושרת למעלה קשר אחד. לאחר כך, יורדת וקושרת למטה קשר אחד, ומקיימת את הכל.</p> <p>פירושו. בוצינא, הוא הקו האמצעי המתבאר כאן מאות ל"ט עד כאן. משחתא דבוצינא, היינו כל המדידות שהקו האמצעי עושה כמ"ש עד כאן. וז"ש, משחתא דבוצינא אתפשטת מקשרין אלין, שכל המדות שעושה, נכללות בג' קשרים הנ"ל דא"א וז"א ומלכות. וסליק, שהקו האמצעי עולה עם כל התפשטות המדות שעשה וקשיר כלא בקשורא דא גו משחתא בשלימות דא, שקושר בקשר אחד כל המדות, ונכללים כולם בקשר הוה, שהוא קשר דו"א. בשלמות אחת. ואח"כ אתהדרת אתפשטותא שכל התפשטות המדות שעשה, וקיים גו רומא ועגולא ורובעא, דהיינו שקיים כל אלו המדות ברום ועגול ובמרוכב כנ"ל, הנה כל ההתפשטות הזו חוזרת וסליק וקשיר לעינא בא"א, חד קשרא, שקושר כל המדות שבהתפשטות לקשר אחד בא"א. לבתר</p>	<p>קו המדה</p>

זהר ואתהגן **חדש** **כא**
בשלימו תדא. אתההדרת אתפשטותא, וקיים גו רומא ועיגולא ב ורבועא, וסליק וקשיר לעילא חד קשרא. לבתר נחית וקשיר ל לתתא קשרא תדא, וקיים כללא.
גב אשתפח רזא דבוצינא, בכל הני קשרין, וובכל הני מדידין, משחתא תדא, וקשרא תדא. ומהוא קשרא פד סלקא וקשיר חד קשרא, עביד משחתא, וקאים בקיומא, ונעיץ נעיצו דמהימנותא. פד נחית וקשיר חד קשרא עביד משחתא וקאים בקיומא ונעיץ נעיצו דמהימנותא.
גג רבועא קיימא על עיגולא, ועיגולא על אורכא, ואורכא על עומקא, ועומקא על רומא, ורומא על פותיא. וכלא ברזא דבוצינא, למיעבד מדידו.
גד קיימא בוצינא, ואהדר לאתפשטא כמלקדמין, פד קשיר קיומא זמנא תדא איהו מעולפת, בזמן דאיהי מעולפת, כרין רשים וכל גוונין באינון

חלופי גרמאות

ב גיא ורבועו (דפוסים ראשונים). ג גיא מוסף לתתא חד (קראקא). ד גיא בכל (דפוסים ראשונים). ה גיא ליג ורומא על פותיא (קראקא). ו גיא ליג כל גוונין (קראקא).

הסולם

מאמר **קו המדה**
לבתר נחית וקשיר לתתא במלכות, קשרא תדא, דהיינו שקושר כל המדות שעשה, בקשר אחד במלכות. וקיים כללא, כי במלכות הוא מקום הגילוי, המקיים את הכל. ונמצא שהתפשטות כל מדותיו שעשה הקו האמצעי, נקשרו בג' מקומות, באו"א, ובו"א, ובמלכות. שזה מורה על היחוד כמו שמבאר והולך.
גב אשתכח רזא דבוצינא וכר: נמצא שסוד המאור, שהוא הקו האמצעי, בכל אלו הקשרים ובכל אלו המדידות שעשה, הוא מדה אחת וקשר אחד. והקשר ההוא כשעולה ועושה קשר אחד, הוא עושה מדה, ועומד בקיום, ונעיץ נעיצת האמונה. שהיא המלכות. דהיינו שתקע את המלכות בישויות. כשיורד ועושה קשר אחד, הוא עושה מידה, ועומד בקיום, ונעיץ נעיצת האמונה.
פירוש. כיון שנתבאר, שכל הקשרים והמדות נכללו בקשר אחד באו"א, וכן בו"א וכן במלכות. נמצא שכל הקשרים שבאו"א וזו"א ומלכות שוים זה לזה, כי בכל קשר נכלל הכל, וז"ש, אשתכח רזא דבוצינא בכ"ה הני קשרין ובכ"ה הני מדידין, משחתא תדא וקשרא תדא, כי בכל קשר נכללו כל הקשרים וכל המדות א"כ צורת כולם שוות. והוא קשרא, פד סלקא וקשיר חד קשרא כשהקשר הכללי הזה עולה ועושה קשר אחד, עביד משחתא, באו"א, וקאים בקיומא בו"א, ונעיץ נעיצו דמהימנותא במלכות. כלומר, בכל קשר שעושה, יש בו תקון (דפוס דף ג"ו ט"ד)

כב זהר ואתהגן חדש
 אתרין דאתחזיין, חזיר וסומק וירוק ואוכס. ואלין אינון יארבע גונוין, דאתקנינת
 בוצינא, וננהירת בנהירא דנעיין ונפקא, ודא הוא מעולפת ספירים, ספירים
 ודנהירין.
 נה) אהדרת בוצינא ואתפשטת כמלקדמין, ונטה קו ועביד מדה. ומדיד
 אלף לסטר דא, ואלף לסטר דא, וכן לארבע סטרין. לקבל קיומא דאתון
 יהוה, דאינון ד' אתון. אתפשטת בוצינא, ומדיד גו גונוין לקיומא, בנציצו,
 לאורכא ולרומא ולעומקא ולפתייא. נציצו דיימנא בגוון חזיר, ברזא
 דבוצינא במשחתא.

חלופי גרמאות

ז נ"א גונון ארבע (דפוסים ראשונים), ח נ"א דאתקני בוצינא וננהירת בנהירא דנעיין (וויצינא בסוגריים). ט נ"א בבהיר
 (וויצינא). י נ"א דנהירין (קראקא). כ נ"א אחזרת (קראקא). ל נ"א לארבעה ול"ג וכן (קראקא). מ נ"א ואתון (וויצינא).
 נ נ"א ל"ג בוצינא (קראקא). ס נ"א דגוון ול"ג חזיר (קראקא).

מאמר	הסולם	קו המדה
והפנים הם תפארת, והאחור, הוא מלכות. והנה (מאות מ"ה עד אות נ"ג) ביאר הימין של הרבוע דגופא, שהוא חסד. ועתה (באות נ"ד), מבאר הקו השמאל, שהוא גבורה, וכבר נתבאר לעיל (באות מ"ו) שעם יציאת החכמה בלי חסדים נעשה המאור בבחינת מעולף מטעם שהחכמה אינה יכולה להאיר בלי חסדים. שזהו הארת קו השמאל, ומובא שם (באות מ"ו) מטעם התכללות השמאל בימין. וכאן ביציאת הקו השמאל עצמו חוזר ומבאר סוד המעולפת הזה. וז"ש, קיימא בוצינא ואהדר לאתפשטא, שאחר שנתפשט לקו ימין, קם וחזר להתפשט לקו שמאל, כמלקדמין, כד קשיר קיומא זמנא הדא, איהו מעולפת, ונעשה מעולפת כבראשונה כשקשר פעם אחת (כנ"ל אות מ"ו) בזמן דאידי מעולפת כדון רשים כל גונוין באינון אתרין דאתחזיין, כי שורש הגונוין הוא הקו השמאל, שהוא הזמן שהיא מעולפת, כי עם יציאת הקו השמאל נעשית מחלוקת בין ימין לשמאל, ואז ניכר הגוון האדום שבקו השמאל, וכיון שהשמאל היא אדום, נעשה הכר בימין שהוא לבן בלי גוון. ואח"כ מסבה שהיא מעולפת בא הקו האמצעי, שהוא ירוק ומיחדו עם הימין. וכשהשמאל מתפשט אל המלכות, נעשה בה גוון אוכס. הרי שהשמאל הוא הגורם ליציאת כל גוון במקומו. וז"ש, כדון רשים כל גונוין וכו', וננהירת בנהירא דנעיין ונפקא. כי הארת השמאל, שהיא מעולפת והיא חשך, נבחן שהאור דשמאל נתקע שם, ואח"כ ע"י הקו האמצעי מתגלה ויוצא. ונעיצת האור ויציאת	האור גורמים יציאת ד' גוונים כמבואר לעיל וז"ש ודא הוא מעולפת ספירים, שפירושו, הספירים המאירים. דהיינו אחר יציאת הקו האמצעי, שמיחדו עם הימין, אז הם מאירים. נה) אהדרת בוצינא ואתפשטת וכו': וחזר המאור ונתפשט כמקודם, ונטה קו ועשה מדה. ומדד אלף לצד זה ואלף לצד זה, וכן לד' צדדים. כנגד קיום האותיות הוי"ה, שהם ד' אותיות. נתפשט המאור, ומדד בגוונים לקיום, בהתנוצצות, לאורך לרום לעומק ולרוחב. התנוצצות הימין, שהיא בגוון לבן היא בסוד המאור במדה שלו. פירוש. עתה מבאר הקו האמצעי שבגוף שהוא תפארת. וז"ש, אהדרת בוצינא ואתפשטת כמלקדמין, דהיינו אחר שגמר הקו השמאל חזר המאור ונתפשט כמקודם, ונטה ק"ו ועביד מדה, דהיינו שנתפשט בסוד הקו האמצעי, שנקרא קו המדה. וז"ש, ומדיד אלף לסטר דא, ואלף לסטר דא וכן לד' סטרין, כי קו המדה מיחד השמאל עם הימין, ואז חוזרת החכמה שבשמאל להאיר, המכונה אלף. ומאירה בכל ד' הצדדים, שהם חסד וגבורה ות"ת ומלכות. המכונים ימין ושמאל מזרח ומערב. לקבל קיומא דאתון הוי"ה וכו', שה"ס ד' אותיות הוי"ה. אתפשטת בוצינא ומדיד גו גונוין לקיומא בנציצו, לאורכא ולרומא ולעומקא ולפתייא. והמאור מתפשט ומודד לכל הצדדים בהתפשטות הגוונים, שהם, לאורך, שה"ס חכמה, ולרום, שה"ס חכמה המוגבלת מג"ר ע"י הקו	

(דפוס יד נ"א ט"ד)

זהר ו**אתהגן** **חדש** **כג**
 (נו) כההוא פשיטו דגוונין, קיימאן במדידו לאורכא, לעילא, ותתא,
 שבע מאה אלף עלמין, ושית מאה ותליסר זרתין. וכן בכל אינון סטרין,
 ״בכל אינון גוונין.
 (גז) כד מדידו דההוא גוון אוכס, דקיימא בגריעותא, לאתחברא בגוון
 חיר, וכד מתחברן אלין תרין גוונין פתרא, פדין אינון משתתא תרא.
 אשתכחו אלין גוונין ״במדידו דמשתתא, לארבעה סטרין דגוונין, תמניא

חלופי גרמאות

ע נ"א דכל (ווינציא בסוגריים). פ נ"א מדידו (קראקא).

מאמר	הסולם	קו המדה
-------------	--------------	----------------

הקו האמצעי, ולעומקא, שה"ס מדת החסרון שבו, ולרוחב, שה"ס חסדים. כמ"ש לעיל. נציצו דימינא בגוון חיר ברזא דבוצינא במשחתא, שגוון לכן שהוא התנוצצות הימין, הוא בסוד המאור במדה שלו. כלומר, אע"פ שכל ד' הגוונין מאירים בו כנ"ל, עכ"ז השליטה היא לימין שה"ס גוון לכן.

פירוש. אחר שביאר ההתפשטות של ג' קוין שבגוף שהם חג"ת, מבאר עתה את המלכות, הנבחנת לצבע שחור. ונודע שהמלכות לית לה מגרמה ולא מידי, והיא משתוקקת לחסדים של הז"א, וז"ש, כד מדידו דההוא גוון אוכס, שהיא המלכות דקיימא בגריעותא, שהיא נמצאת בחסרון, ואין לה משלה כלום, לאתחברא בגוון חיר, שמשתוקקת להתחבר בת"ת שהיא בשליטת הימין שהוא לכן (כנ"ל באות נ"ה) דהיינו חסדים. וכד מתחברן אלין תרין גוונין כדרא, שהם ת"ת ומלכות, שהם לכן ושחור, כדין אינון משהתא דרא, שנעשו שניהם מדה אחת, ושניהם הם כמדת הת"ת. אשתכחו אלין גוונין, נמצאים אלו הגוונים, שהם ת"ת ומלכות, במדידו דמשחתא לד' סטרין דגוונין, שהם תו"ג תו"מ, כ"ח אלף עלמין, דהיינו כמדת הת"ת, שהיא שבע מאות אלף עולמות לצד אחד (כנ"ל בדבור הסמוך) נמצא שלד' צדדים הם כ"ח אלף עולמות. ואלף ומאתן ואלף ומאתן מדהאי סטרא ומהאי סטרא, דהיינו ב' פעמים אלף ומאתן. לד' צדדים, שהם כנגד ת"ר זרתות שהם בתפארת (כנ"ל בדבור הסמוך) וד' פעמים ת"ר הם ב' פעמים אלף ומאתים. ותריוסר זרתין, שה"ס י"ב בחינות הנעשות בסוד התכללות ג' קוין זב"ז בחגת"ס, והיחוד הזה ד"ב אינו נכפל לד' פעמים, להיותו כולל כל ד' סטרין. וע"כ נכפלו רק ת"ר זרתין לד"פ, וי"ג זרתות שבת"ת

(נו) כההוא פשיטו דגוונין וכו': כמו ההתפשטות ההיא של הגוונים, הנ"ל, כן עומדים במדידה לאורך, למעלה, ולמטה, שבע מאות אלף עולמות, ותריו"ג זרתות. וכן בכל הצדדים בכל אלו הגוונים.

פירוש. לעיל ביאר את ההתפשטות לד' צדדים שהם צפון דרום מזרח מערב, שה"ס חסד גבורה ת"ת ומלכות. וכאן מבאר ההתפשטות גם למעלה ולמטה, שהם נצח והוד. וז"ש, כההוא פשיטו דגוונין קיימאן במדידו לאורכא, כמו שנתבאר בהתפשטות הגוונים לד' צדדים כן עומדים במדידה לאורך, שה"ס החכמה, גם לעילא ותתא, שהם נצח והוד. ושיעור החכמה הוא שבע מאה אלף עלמין, שבע היינו חג"ת נהי"מ דחכמה, החסרים מג"ר דחכמה, ובסוד החסדים הם מאה, ובסוד החכמה הם אלף. ובהם מאירות, תריו"ג זרתין, זרתין ה"ס חכמה דשמאל, הפועלים בסוד ו"ק שהם חג"ת נה"י, דחסדים המלבישים אותם, וע"כ הם בסוד מאות. והתכללות ג' הקוין שבהם בד' צדדים תו"ג תו"מ, הם י"ב זרתין, ועם הכולל הם י"ג זרתין. ומדידה זו אינה דוקא בנצח והוד, אלא, וכן בכ"ח אינון סטרין, בכ"ח אינון גוונין דהיינו גם בחגת"ס.

(נו) כד מדידו דההוא וכו': כשהמדידה של אותו צבע שחור, העומדת בחסרון, ומשתוקקת להתחבר בצבע לכן, וכשאלו ב' (דפוי" דף ג"ז ט"ד)

כד זהר ואתהגן חדש
ועשרין אלף עלמין, ואלף ומאתן ואלף ומאתן, מהאי סטרא ומהאי סטרא, ותרסר ורתין.

נח/א עד הקא פשיטו דרנא דבוצינא לעילא, במדידו בכל סטריין, לאורקא ופותינא, לעומקא ורומא. בהני ארבע, קיימין פל משחתין, וברנא דבוצינא, ואתקנא לקיימא תדיר בקיומא, גו רעותא, ואתפשטותא דלבא, ומוחא, ורוחא. מאן דבעי למיעבד מדידו בשיעורא דא, ולנטלא בוצינא דקרדינותא בידיה, ולא תפשטא ביה א בכל הני סטריין, ועביד משחתא דא. זפאה תולקיה, דכל רז * לא אגיס ליה, וכל מלה דתחמתא עילאה לא יסתלק מניה. עד הקא קיימא בוצינא ברנא דתחמתא עילאה.

נח/ב אלין דקיימין בבוצינא דקרדינותא, אינון שבע עשרה קשרין. באלין י"ו קשרין, קיימא רנא דמשחתא, ולנטלא מטלנין, ואתפשטותא דבוצינא, בין קשרא וקשרא, לסטרא דא ולסטרא דא. וכלהו שבסרי קשרי, פלהו קיימין בכל משחתין, דאורקא ופותינא ועומקא ורומא. מקשרא דא לקשרא דא, קיימין פלהו רזין בכל משחתין.

נט ואינון קשרין תליסר, וכל אינון אחרנין, פלהו קיימין בכללא

חלופי גרמאות

צ ג"א דרוח (קראקא). ק ג"א סטרוי (ווינציא). ד ג"א דרוז (ווינציא בסוגריים). ו ג"א ואתקנת (קראקא). ת ג"א בעי (קראקא). א ג"א כל (קראקא). ב ג"א מוסיף אלך קשרין עלאין (דפוסים ראשונים). ג ג"א קיימין (קראקא). ד ג"א דמשחתין (קראקא). ז"א דמשחתין (ווינציא).

מאמר	הסולם	קו המדה
שבת"ת אינון נכפלות אלא שהן י"ב זרתות בשניהם. ומה שאינו אומר י"ג זרתות, כמ"ש בתפארת, הוא, כי י"ב וי"ג הם אותו הדבר, כי עקרו הוא י"ב, ועם הכולל הוא י"ג.		
נח/א) עד הכא פשיטו וכו': עד כאן נתבאר התפשטות סוד המאור למעלה במדידה בכל הצדדים, לאורך ולרוחב, לעומק ורום. באלו ארבע נמצאות כל המדידות בסוד המאור, ונתתקן להמצא תמיד בקיום, בתוך הרצון, ובהתפשטות הלב, והמוח, והרוח. מי שרוצה לעשות מדידה בשיעור הזה, ולקחת את הניצוץ הקשה בידו, ולהתפשט בו בכל אלו הצדדים ועושה המדה הזו, אשרי חלקו, שכל רז לא נכתד ממנו, וכל דבר החכמה העליונה לא יסתלק ממנו. עד כאן עומד המאור בסוד החכמה העליונה. דהיינו שנתבארו עד כאן המדידות של מדוגת ישו"ת, המקבלים מחכמה עליונה, שהיא או"א.	עשר קשרים. בי"ז הקשרים האלו, עומד סוד המדה, ולנסוע מסעות, והתפשטות הארת המאור שבין קשר לקשר, לצד זה ולצד זה. וכל י"ז הקשרים, כולם עומדים בסוד המדות של האורך והרוחב והעומק והרום. מקשר זה לקשר זה עומדים כל הסודות שבסוד המדידות. פירושו. אחר שביאר כל המדידות הנוהגות בג' קוי ישו"ת מאות כ"ד עד כאן, מבאר עתה המדידות הנוהגות בז"א. ונודע שהדינים מתחילים מז"א ולמטה, ולא למעלה מז"א, וז"ש, אל"ן דקיימין בבוצינא דקרדינותא, אלו הנמצאים באותם הדינים של בוצינא דקרדינותא, שה"ס ז"א שבו נאחזים הדינים, אינון שבע עשרה קשרין, שה"ס י"ב בחינות של התכללות ג' קוין בחו"ג תו"מ, שעם הכולל הם י"ג. ועוד ד' קשרים כנגד ד' אותיות שם הוי"ה, כמו שמבאר לפנינו בדבור הסמוך. בא"ז י"ז קשרין קיימא רנא דמשחתא וכו'. שכל המדידות שנתבארו לעיל נוהגות באלו י"ז קשרים וכו'.	קו המדה
נח/ב) אל"ן דקיימין בבוצינא וכו': עתה מבאר המדידות שבז"א. אלו העומדים בסוד הניצוץ הקשה, דהיינו ז"א, הם שבעה (דפויי דף ג"ז ט"ד *) דף ג"ח ט"א)		נט) ואינון קשרין תליסר וכו': ומפרש שי"ז

זהר ואתהגן חדש כה
י תדא, וכלהו ברזא י תדא, לקביל ארבע אלין דקאמרין, ולקביל ארבע גווינין,
ולקביל רזא דארבע אתוון.

ס) מכאן ולהלאה אתפשט בוצינא, וקיימין קשרין אתרנין בבוצינא,
למיעבד משחתין אתרנין, ברזא דתלת שמקן. ומנייהו קיימין ב' שמקן לבוצינא
גו משחתא. ואינון תלת שמקן דקאמרין, אינון יהו"ה אלהינו יהו"ה. אשפתארו
תרין שמקן לבוצינא, ואינון יהו"ה אלהינו.

סא) השתא בבוצינא דא, איהו משחתא דלא עמיק גו עומקא, וקיימא
רז דא באמצעיטא. השתא בוצינא י דההיא מעולפת, אתפשטת בתלת סטרי
דרזא, למעבד משחתא. הקא קיימא בוצינא ואתתקנת. בגין דהקא איהו
משחתא אתרא, בר מאינון משחתין.

סב) תיקונא דבוצינא דאתתקנת, עד לא אתפשטת, אתתקנת מגו
טמירו דא"ס, סלקא ונתתא, ואתגניז ביה מה דאתגניז, ופשיט לה, תלת

הלווי גרמאות

ה נ"א דא (ווינציא בסוגריים). ו נ"א דא (ווינציא בסוגריים). ז ה"ג ברפוס מונקאטש במרובעים נ"א איהו (רפוסים ראשונים). ח נ"א משחתין (רפוסים ראשונים). ט נ"א דלא אתשפטא אתקנת (קראקא). י נ"א בה (ווינציא בסוגריים).

מאמר הסולם קו המדה

סא) השתא בבוצינא דא וכו': עתה
במאור הזה, דהיינו בז"א, שהוא הקו האמצעי,
הוא מדה שאינה עמוקה בעומק, כי החסרון
שהיה בעומק נתמלא ע"י מדת הרום שבקו
האמצעי (כנ"ל באות נ"ג) ועומד סוד זה
בהאמצעי, דהיינו בקו האמצעי, עתה המאור
של אותה מעולפת דהיינו קו השמאל, שהוא
חכמה בלי חסדים, וע"כ היא מעולפת, ואינו
יכול להאיר (כנ"ל אות מ"ו) ועתה, ע"י הקו
האמצעי, נתפשט בג' צדדי הסוד, דהיינו בג'
קויו, כדי לעשות מדה. כאן בקו האמצעי,
עומד המאור ומתתקן, משום שכאן ישנה מדה
אחרת, מלבד אלו המדות שבב' קויו, ימין
ושמאל. כי בקו האמצעי יש מסך דחירק
שהמסך הזה מתקן את המאור בהתכללות ימין
ושמאל (כנ"ל בפלפ"ס אות ל"ח).

סב) תקונא דבוצינא דאתתקנת וכו':
התקן של המאור שנתתקן מטרם שנתפשט,
דהיינו תקון קו שמאל, שהוא מעולפת ואינו
מתפשט, נתתקן מתוך הנסתר שבא"ס, שהוא
חכמה סתימאה דא"א, הוא עולה, דהיינו
שישסו"ת מתחבר באו"א עלאין ועולה לחכמה
סתימאה דא"א, ויורד, שישסו"ת יורד למקומו
לקו שמאל, ונגנו בו מה שנגנו, דהיינו שנעשה
מעולף שאינו יכול להאיר. ואח"כ הוא פושט
אותה

מאמר
ש"ו קשרים הם י"ג הקשרים האלו, דהיינו
י"ב בחינות מהתכללות ג' קוין בחו"ג תו"ם
עם הכולל. וכל אלו האחרים, דהיינו ד' הקשרים
הנוספים על י"ג, כולם עומדים בכלל אחד,
וכולם בסוד אחד כנגד ארבעה אלו שאמרנו
דהיינו ד' סטריין, וכנגד, ד' גוונים, שהם לבן
אדום ירוק שחור. וכנגד הסוד של ד' אותיות
הוי"ה.

ס) מכאן ולהלאה אתפשט וכו': מכאן
ולהלאה מתפשט המאור, ונמצאים קשרים
אחרים בהמאור לעשות מדות אחרות בסוד ג'
שמות. שב' שמות מהם עומדים למדידה אל
המאור. ואלו ג' שמות שאמרנו הם, הויה
אלקיננו הוי"ה, שה"ס או"א וישסו"ת וז"א.
נשאר ב' שמות להמאור שהם הויה אלקינו.

פירושו. שג' שמות הויה אלקינו הויה,
ה"ס או"א וישסו"ת וז"א, ושם הויה הראשון
שה"ס או"א, אינו עומד למדידה, כי באו"א
לא שייך שיעור ומדידה, להיותם בחסדים
מכוסים. (כנ"ל באות ד') וע"כ רק ז"א שנקרא
הוי"ה וישסו"ת שנקרא אלקינו, הם עומדים
בשיעור ומדידה. וז"ש, ומנייהו קיימין ב'
שמהן לבוצינא גו משחתא וכו'. שהם הוי"ה
אלקיננו, אבל הוי"ה הא', אינו עומד לשיעור
ולמדידה.

(דפויי דף נ"ח ט"א)

כו זהר ואתהגן חדש
 ארְגוּנוֹן בֵּיה אֶתְחַזֵּק, וְאֵינוֹן הוּוּ תִיקוּנָא לְאַתְפְּשָׁטָא, וְלִמְעַבְד מִשְׁחָתָא.
סג אֶתְתַקַּנְת בְּגִנְיוֹ דְגִנְיוֹ, בְּגוּוֹן אֶתְרָא. לְמִיעַבְד שְפִירוֹ וְתִיקוּנָא
 דְאָדָם. לְאַתְקַנָּא גוֹ מִשְׁחָתָא, בְּשְפִירוֹ, בְּתִיקוּנָא, לְאַתְחַפְּיָא מַה דְטָמִיר לְגוֹ.
סד שְאָרֵי בּוּצִינָא לְאַתְפְּשָׁטָא, יִוְאַתְעַבֵּיד חַד קִשְׂרָא לְעִילָא, הֵהוּא
 קִשְׂרָא אֶסְתַּלַּק גּוֹ הֵהִיא אֶתְפְּשָׁטוּתָא, מִגּוֹ יִדְהֵהוּא מְעוּלְפַת. כַּד שְאָרֵי
 וְאַתְפְּשָׁטָת, קִשִּׁיר קִשְׂרָא חַדָּא, וְהֵהוּא קִשְׂרָא אֶלְף אַמִּין בֵּיה. מִהֵהוּא קִשְׂרָא
 ״ אֶתְפְּשָׁטָת בּוּצִינָא חַד זֶרְתָּא וּפְלָגָא, וּמְדִיד מְדִירוֹ לְאוּרְכָא, אֶלְף וְשִׁית
 מָאָה עַלְמִין.
סה הֵהוּא אוּרְכָא, קִשְׂרָא מְכָאן, וְקִשְׂרָא מְכָאן. וְנִטִּיל הֵהוּא אוּרְכָא, גּוֹ
 הֵהוּא טָמִירוֹ דְאִין סוּף, עַד דְמָטוּ לְחַד מְגַדְלָא דְפְרַחָא בְּאוּרְכָא. כִּין דְמָטָא
 הֵתָם, אֶתְפְּשָׁטָת בּוּצִינָא, וְקִימָא לְאַנְחָא הֵהוּא מִשְׁחָתָא, בְּקִשְׁרֵירוֹ דָּא, וְאַתְעַבִּידָת

חלוּפֵי גִרְמָאוֹת

כ נ"א ועבד (ווינציא בסוגריים), ל נ"א דהוה (דפוסים ראשונים), מ ה"ג הסלם נ"א ואתפשטת (כל הדפוסים).

מאמר	הסולם	קו המדה
<p>אותה, דהיינו ע"י הקו האמצעי, כנ"ל. ואז נראה בו ג' ארגמן, דהיינו שנעשה ג' קוין מצד הקו האמצעי שמדאחו ארגמן, והם נעשו תקן להתפשט ולעשות מדה.</p> <p>סג אֶתְתַקַּנְת בְּגִנְיוֹ דְגִנְיוֹ וכו': ונתתקן, ע"י הקו האמצעי, בגניזה שגנו, שהוא החכמה שנגנזה בקו השמאל, באפן אחר. דהיינו שלא כמקודם, שהיה בבחינת ג"ר דחכמה, אלא שנתתקן בבחינת ו"ק דחכמה. כדי לעשות היופי והתקון של האדם. דהיינו התקון של הו"ה במילוי אלפין, שהוא בחשבון אדם. להתתקן במדה, ביופי, בתקון, לכסות על מה שנסתר בפנים, דהיינו לכסות על ג"ר דחכמה ולגלות רק ו"ק דחכמה, שבוה תלוי כל יופי וכל תקון.</p> <p>סד שְאָרֵי בּוּצִינָא לְאַתְפְּשָׁטָא וכו': מתחיל המאור להתפשט, ונעשה קשר אחד למעלה בקו ימין. הקשר הזה מסתלק מאותה ההתפשטות מחמת אותה מעולפת. כלומר, ביציאת קו שמאל, שה"ס מעולפת, נעשית מחלוקת בין ימין ושמאל, ונתבטל הקשר של ימין. כשמתחיל ומתפשט השמאל, ע"י הקו האמצעי המיוחד עם הימין, קושר קשר אחד, דהיינו הקשר של קו הימין, והקשר ההוא יש בו אלף אמות, שהוא חכמה המכונה, אלף, דהיינו מחמת התכללותו עם השמאל. מהקשר ההוא מתפשט המאור זרת אחת ומחצה, שה"ס הקו השמאלי שה"ס זרת אחת, והחלק השמאלי</p>	<p>של הקו האמצעי, שהוא חצי זרת. ומורד מדידה לאורך, דהיינו לשפע החכמה המכונה אורך, אלף ושש מאות עולמות. אלף להמשכת החכמה. ושש מאות להמשכת החסדים שהם בסוד מאות, ושש, ה"ס חג"ת נה"י.</p> <p>סה הֵהוּא אוּרְכָא קִשְׂרָא וכו': האורך הזה יש לו קשר מכאן בקו ימין, וקשר מכאן בקו האמצעי, שביניהם הוא האורך. ואו"א, לוקח אותו האורך בתוך אותו הנסתר שבאין סוף, שהוא חכמה שתימאה דא"א הנקרא א"ס, עד שמגיעים למגדל אחד הפורח באויר, שהוא ישו"ת, שבהם נכנסת ויוצאת ה"י באויר, שזה נבחן כמו שפורח באויר. כיון שהחכמה שמגעת שמה, לישו"ת, היא מתתקנת ע"י ג' קוין, שמתחילה מתפשט המאור בקו ימין, ששם נכנסת ה"י באויר, והוא עומד להניח המדה ההיא, של החכמה דקו שמאל, בקשר הזה דקו ימין. כלומר, שכניסת ה"י לאויר שבקו ימין היא הכנה ליציאת ה"י מאויר שבקו שמאל (כנ"ל בפלפ"ס אות י"ח) ונעשה שם מאור שאינו נודע, כי ע"י כניסת ה"י לאויר מסתלקות ג"ר דישו"ת, וע"כ אינם נודעים. עד שנמדדת המדה ההיא של החכמה דקו שמאל, שהוא נגנו בתוך הגניזה, דהיינו שנעשה בחינת מעולפת, ביציאתו (כנ"ל אות מ"ו). אח"כ בא הקו האמצעי ומכה בו בקו שמאל, בסוד המסך דחירק שבו, ומגלה אותו לחוץ, על ידי שמיחדו בימין, (כנ"ל בפלפ"ס אות ל"ה</p>	

(דפויי דף ג"ח ט"א)

זהר ואתהגן חדש כז
בוצינא דלא אתידע, עד דאתמשח האי משחתא, דהאי אתגניז בגו ההוא גניזו.
לכתר בטש ליה לבר, פד נפקא, אשפתח ביה אלף אלפין, וארבע ימאות
רבוא עלמין, וכמה רזין אתרנין, פלהו קיימין בהאי משחתא.
סו) לכתר אתפשטת מהאי אתר, ומדיד בריבועא חמש קשרין. וכל
קשרא וקשרא, אית ביה חמש מאה אלף עלמין. פל קשרא וקשרא קיימא,
פךרזא דההוא גניזו. קשרא קדמאה שארי, ואתפשטת בוצינא עד קשרא תנינא,
בגו ריבועא אלף אמין. מהאי קשרא אתפשטת בוצינא עד קשרא תליתאה,
אלף אמין אתרנין. מהאי קשרא עד קשרא רביעאה לעומקא, אלף אמין. מהאי
קשרא לעומקא דלתתא, אלף אמין. אשפתחו אלין קשרין באלין משחתין
תמניא אלף עלמין.

סז) והכא במשחתא דא, אתעביד דא כורסייא למשחתא פילאה קדמיתא
דקאמרן. והכא קיימא ואתיישבא משחתא קדמאה, דאתעביד בבוצינא לקיומא
לאשראה בה. דא משחתא דאמצעיתא, פדלאו * איהו גניזא פךקדמאה.
סח) בהאי משחתא דרזא דאדם דקאמרן, בוצינא קיימא ועביד משחתא
בגו אתפשטותא דא, פועביד מדידו דקשרא דקיימא, דלא נטיל לעלמין. וקשרא

חלופי גרמאות

1 נ"א ל"ג מאות (קראקא). 2 נ"א ל"ג ברוח (קראקא). 3 נ"א ל"ג עלאה (קראקא). 4 ה"ג דפוס ווינציא בסוגריים
נ"א דלגו (קראקא). 5 נ"א בקמאת (קראקא). 6 נ"א ומדיד (ווינציא בסוגריים).

מאמר	הסולם	קו המדה
ל"ח) כשיוצא הקו השמאל ומתגלה לחוק, דהיינו אחד שמתוחד עם הימין, נמצא בו אלף אלפים, שה"ס חכמה השלמה, המכונה אלף. וארבע מאות רבוא עלמין. שה"ס ד' ספירות חו"ג תו"מ, שהם החסדים מגולים, המכונים מאות דבוא. וכמה סודות אחרים, שכולם עומדים במדה ההיא. וכל זה הוא בימין ושמאל דישטו"ת, המכונים מגדל הפורח באויר.	שחוא גבורה, בריבוע אלף אמות. מהקשר הזה מתפשט המאור עד הקשר הג', שהוא ת"ת, אלף אמה אחרות. מהקשר הזה עד הקשר הרביעי לעומק, שהוא נצח, אלף אמה. מהקשר הזה לעומק שלמטה, שהוא הוד, אלף אמה. נמצאים הקשרים האלו שבחג"ת נ"ה, עם אלו המדות שבין קשר לקשר, תשע אלף אמה (כצ"ל, ול"ג תמניא אלף עלמין) דהיינו ה' אלף אמה שבה' קשרים עצמם, וד' אלף אמה שבין קשר לקשר.	קו המדה

סו) **לכתר אתפשטת מהאי וכו':**
לאח"כ, נתפשטו המוחין ממקום זה, שחוא
ישטו"ת ובאו לז"א, ומרד בריבוע, דהיינו בימין
ושמאל ופנים ואחור שהם חו"ג תו"מ, חמשה
קשרים, שהם בה' ספירות חג"ת נ"ה דז"א.
וכל קשר וקשר יש בו חמש מאות אלף עולמות,
שחמש מאות ה"ס חג"ת נ"ה דחסדים. הכלולים
בכל אחת מחג"ת נ"ה הנ"ל. ומאות ה"ס חסדים,
ואלף ה"ס חכמה. כל קשר וקשר עומד בסוד
הגניזה ההיא, דהיינו בחכמה הגנוזה שבקו
שמאל, שהיא מכונה אלף אמה, ויש אלף אמה
אלו בכל קשר וקשר הקשר הראשון מתחיל
המאור ומתפשט מחסד, עד הקשר השני,
(דפו"י דף נ"ח ט"א * ט"ב)

סז) **והכא במשחתא דא וכו':** וכאן
במדה הזו, הנ"ל שבה' קשרים דז"א, נעשה
זה כסא למדה העליונה הראשונה שבישטו"ת,
שאמרנו, (הסובאה לעיל באות ס"ה) וכאן עומדת
ומתיישבת המדה הראשונה שבישטו"ת שנעשה
בהמאור לקיום ולהשרות בה, כי ז"א מלביש
ומגלה האורות דישטו"ת. זו היא המדה של הקו
האמצעי, דהיינו ז"א, שאין הוא גנוז כמו
הראשון, שחוא ישטו"ת.

סח) **בהאי משהתא דרזא וכו':** במדה
הזו של סוד אדם שאמרנו, שה"ס ז"א שחוא
הנ"ה

כה זהר ואתהגן חדש
 דא קיימא לתתא, ועביד בהאי קשרא משחתא, לההוא מדידו דקיימא בשפירו,
 ואתקין ומדיד משחתין, מגו רעו דגניזו. ומשיך ההוא מדידו לתתא.
סא וע"ד אחסין משה ירותא דאתפליל בגו רזא דאתמשכותא דא,
 דאתמשך לתתא. וע"ד אכליל גרמיה במשחתא דא, דהיא קיימא במשיכו
 דאמצעיתא. משחתא דא י קיימא בקיימא, עד קיימא קדישא דקאמרן, ותמן
 אשתפחו משחתין ברזא דבוצינא, פמשחתא דלעילא.
ע מכאן ולהלאה אתפשטו ברזא דמהימנותא, לאשתפחא ולמהורי
 קיימא דכלא, לכל אינון רתיכין עילאין ותתאין.
עא עד פאן רזא דבוצינא, קו המדה, גו רזא דעלמא עילאה, לאשתפחא
 קיימא בכל אינון קיימין ורזין עילאין. ופאה חולקהון דצדיקיא בעלמא דין
 ובעלמא דאתי, ׀ דאינון יכלי לאתדבקא ברזא דמאריהון פדקא חזי.
עב מכאן ולהלאה, שארי בוצינא לאתפשטא גו רזא דמהימנותא.
 ויהוא פשיטו קדמאה דמשחתא, אגניזו ואסתלק. אתנהיר ואתנציץ.
עג כלא מגו רזא ׀ דבוצינא, מההוא משחתא. אוריך תדא נפקא

חלופי גרמאות

ר ג"א ל"ג מן קיימא עד קיימא (קראקא). ש ג"א ואינון דיכלי (דפוסים ראשונים). ת ג"א דא הבוציא בההוא (קראקא).

מאמר	הסולם	קו המדה
הוי"ה במילוי אלפין שבגיי' אדם, המאור עומד ועושה מדה בתוך ההתפשטות הזו, ועושה מדה של קשר הברית, שהוא יסוד, שאינו נוסע משם לעולם. וקשר זה עומד למטה מה' קשרים חג"ת נ"ה דז"א, ועושה בקשר הזה מדה לאותה המדידה העומדת ביופי. שה"ס המלכות. והתקין ומדר מידות מתוך הרצון הגנוז, ומושך המדידה ההיא למטה אל המלכות.	עא עד כאן רזא וכו': מאות נ"ח עד כאן, הוא סוד המאור שהוא קו המדה, בסוד העולם העליון, שהוא ז"א. למצוא קיום בכל אלו הקיימים והסודות העליונים. אשרי חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, שהם יכולים להדבק בסוד רבונם כראוי.	קו המדה
סט וע"ד אחסין משה וכו': וע"כ הנחיל משה, שהוא ז"א, ירושה הנכללת בסוד המשכה הזו, הנ"ל, שנמשכת למטה. ביסוד, וע"כ כלל את עצמו במדה זו של קשר היסוד, שהיא עומדת בהמשכת הקו האמצעי שהוא ז"א. מדה זו נמצאת בקיום עד ברית קדש שאמרנו, בדבור הסמוך, שהוא יסוד, ושם, ביסוד, נמצאים אותם המדות בסוד המאור, כמו המדות שלמעלה, שבז"א.	עב מכאן ולהלאה שארי וכו': מכאן ולהלאה הם מתפשטים בסוד האמונה שהיא המלכות, להמצא בה, ולהיות קיום הכל, לכל אלו המרכבות, העליונות והתחתונות. כי במלכות היא מקום הגילוי אל החכמה המקיימות כל המרכבות.	קו המדה
ע מכאן ולהלאה הם מתפשטים בסוד האמונה שהיא המלכות, להמצא בה, ולהיות קיום הכל, לכל אלו המרכבות, העליונות והתחתונות. כי במלכות היא מקום הגילוי אל החכמה המקיימות כל המרכבות.	עג כלא מגו רזא וכו': והכל הוא מסוד הניצוץ, מאותה המדה. אוריך תדא נפקא מתוך	קו המדה

(דפוי' דף ג"ח ט"ב)

זהר ואתהגן חדש כמ
 מגו בוצינא. וההוא אורי סלקא ונתתא, ועביד חד פשיטו אחרא, משנייא
 מקדמא, וההוא פשיטו איהו דנפקא מגו ההוא אורי.
 ער) ברזא דבוצינא דקיימא ולא קיימא, נפקא חד פשיטו דההוא
 בוצינא, דנפקא, ומשיך לאתעטרא לתתא ההוא משחתא. בגין דהכא לתתא,
 קיימא משחתא לאתעטרא ולא תקיימא.
 עה) בוצינא נפקא ואתפשטת, ברזא דההוא אורי דנפקא, ומדיד מגו
 תלת מאה ושתין וחמש גוונין, בסוספיתא דדחבא כספא נחשא ופרזלא.
 ונפקא מגו קשרא חדא, דקיימא לתברא בין עילא ותתא. וההוא קשרא אפיק
 פל גוונין. ברזא דמשחתא דשרביטא.

מאמר הסולם קו המדה
 מתוך הניצוץ. כי הניצוץ ה"ס הי' שנכנסה לאור ונעשה אור, שה"ס קו ימין. והאור ההוא עולה ויורד, ועושה התפשטות אחת אחרת משונה מן הראשונה, דהיינו התפשטות קו שמאל, וההתפשטות ההיא, היא היוצאת מתוך האור, כלומר שההתפשטות הזו דשמאל, נעשית מתוך יציאת הי' מן האור. וחזר האור להיות אור. ונמצא שלולא כניסת הניצוץ בתוך האור, שעושה הקו הימני, לא היתה מציאות הקו השמאל, שהיא יציאת הי' מן האור, הרי שהכל הוא מסוד הניצוץ. וז"ס שהניצוץ מכה בכל הנטיעות של האורות, ואומר להם גדלו (כנ"ל אות י"ט).

ער) ברזא דבוצינא דקיימא וכו': בסוד הניצוץ, הנמצא ואינו נמצא, שה"ס מסך דמנעולא, יוצאת התפשטות אחת של אותו הניצוץ, דהיינו התפשטות דקו ימין, של כניסת הי' באור, שבה נמתקה המנעולא וקבלה צורת מפתחא, שהיא רחמים, שאח"כ היא יוצאת מאור, ומושך המדה ההיא של החכמה דקו שמאל, להתעטר למטה במלכות, משום שכאן למטה, במלכות, עומדת מדת החכמה להתעטר ולהתקיים. כי מקום גילוי החכמה היא במלכות. ואם לא היתה נמתקת המנעולא במפתחא. לא היתה מציאות ליציאת הקו שמאל. כי המנעולא אינה יוצאת מאור לעולם. (וענין מנעולא ומפתחא ע"י בהקדמת ספר הזהר דף נ"ט ד"ה גו. ובדף נ"ז ד"ה ההוא).

עה) בוצינא נפקא ואתפשטת וכו': הניצוץ יוצא ומתפשט בסוד אותו האור היוצא, דהיינו בסוד הי' היוצאת מאור, והאור יצא, וחזר להיות אור. שה"ס הארת הקו השמאל. ומודד מתוך שלש מאה וששים וחמשה גוונים, (דפו"י דף ג"ח ט"ב)

מהאי

זָהַר וְאֶתְחַנֵּן חֵדֶשׁ
עו מֵהָאֵי קֶשְׁרָא וְלִתְפָּא, אֶתְפָּרְשֵׁן מִשְׁחַתֵּין לְכַמָּה סְטְרִין. וְהָהוּא פְּשִׁיטוּ דְנִפְקָא מִגּוּ הָהוּא קֶשְׁרָא, מְחַבֵּר לִוְן פְּתָדָא.
עז קֶשְׁרָא דָּא אֶתְקֶשֶׁר לְעֵילָא, בְּהָהוּא פְּשִׁיטוּ דְמִשְׁחַתָּא עֵילָאָה דְטָמִיר וְגָנִיז, וְאֶתְקַיֵּים בְּקִיּוּמָהּ דְּבוּצִינָא דְנִהִיר וְקָיִים. «כּוֹלָא אֶתְקֶשֶׁר לִתְפָּא, בְּהָהוּא נִהִירָא דְלֹא נִהִיר, דְּקִיּוּמָא לֹאֲנִתְרָא בְּרִזָּא דְמִהִימְנוּתָא, לֹאֲתַחְבְּרָא דָּא בְּדָא. הָאֵי קֶשְׁרָא קָאֵי בִּין עֵילָא וְתַפָּא.
עח שְׁבַע אֲלֵפֵי עֲלָמִין, קִיּוּמִין בְּנִהִירוּ דְמִשְׁחַתָּא, בְּהָהוּא קֶשְׁרָא. הָאֵי קֶשְׁרָא נִהִיר בְּאִינוּן גְּוֹנִין, לִתְפָּא, פְּגוּנָא דְלְעֵילָא. אִינוּן גְּוֹנִין נִהִרִין מִגּוּ הָהוּא קֶשְׁרָא, וְקִיּוּמִין בְּלֵהוּ בְּמִדִּירוּ דְמִשְׁחַתָּא, בְּהָהוּא פְּשִׁיטוּ דְאֶתְפָּשֵׁט, וְאֶתְקַיֵּימִן בְּלֵהוּ בְּקִיּוּמָא בְּשְׁלִימוּ לֹאֲתַעְטְרָא. הָאֵי פְּשִׁיטוּ כִּד אֶתְפָּשֵׁט וּמְדִיר, כּוֹלָא אֶתְתַּקֵּן לֹאֲתַחְבְּרָא דָּא בְּדָא.
עט אֶתְפָּשֵׁט פְּשִׁיטוּ דְנִפְקָא מִגּוּ בוּצִינָא, וְעֵבִיד מִשְׁחַתָּא, לְיִמְיָא וּשְׂמָאלָא, לְעוּמְקָא וְרוּמָא, לְאוּרְכָא וּפּוּתִיָּא. מִשְׁחַתָּא קְדַמָּאָה לְיִמְיָא בְּהָהוּא פְּשִׁיטוּ. הָהוּא דְנִפְקָא מִגּוּ קֶשְׁרָא הָהוּא דְקָאֲמֵרֵן. וְהָהוּא פְּשִׁיטוּ אִיקְרִי בוּצִינָא וְעִירָא, וְקִיּוּמָא לְמִשְׁחַתָּא דְכַמָּה שְׁיִפִּין, לְחַבְרָא לִוְן פְּתָדָא, וְלְקֶשְׁרָא לִוְן

חֲלוּפֵי גִרְמָאוֹת

א נ"א וכלא (קראקא). ב נ"א אית וקיימין (קראקא). ג נ"א מדידו (ווינציא בסגוריים). ד נ"א נפקא מגו הווא ולי"ג קשרא (קראקא).

מאמר	הסולם	קו המדה
<p>עו מֵהָאֵי קֶשְׁרָא וְלִתְפָּא וכו': מהקשר הזה ולמטה, שהוא היסוד, מתחלקים המדות לכמה צדדים, ואותה ההתפשטות היוצאת מתוך אותו הקשר, שהוא היסוד, מחבר אותם יחד.</p> <p>עז קֶשְׁרָא דָּא אֶתְקֶשֶׁר וכו': הקשר הזה, יסוד, מתקשר למעלה באותה ההתפשטות של המדה העליונה הנסתרת והגנוזה, שהיא או"א, המתקיימת בקיום הניצוץ המאיר וקיים. כלומר שאותו הניצוץ שנסתתר בהם (כנ"ל אות ט"ו) קיים בהם לעולם, כי ה' אינה יוצאת מאויר שלהם לעולם (כבוהר בראשית א' דף רנ"א ד"ה נחית) והכל נתקשר למטה באור שאינו מאיר, דהיינו בקו שמאל דיסטו"ת שמטרם שמתויד עם קו ימין, אינו מאיר. שהוא עומד להאיר בסוד האמונה, שהיא המלכות, להתחבר זה בזה, דהיינו בסוד החיבור של ז"א ומלכות. הקשר הזה, שהוא יסוד, עומד בין מעלה שהוא ז"א, ומטה, שהוא מלכות. כלומר שהוא מחבר ז"א ומלכות.</p> <p>עח שְׁבַע אֲלֵפֵי עֲלָמִין וכו': ז' אלף עולמות, שהם חג"ת נהי"ם דחכמה המכונה (דפו"י דף ג"ח ט"ב)</p>	<p>אלף. נמצאים בהאר המדה בקשר ההוא, שהוא יסוד כי הג"ד דחכמה נעלמים על ידו. הקשר ההוא מאיר בגוונים האלו למטה, במלכות, כמו שהם למעלה, בז"א, הגוונים האלו מאירים מתוך אותו הקשר, שהוא יסוד, ועומדים כולם במדידת המידה באותה ההתפשטות שנתפשטה במלכות, וכולם מתקיימים במלכות, בקיום בשלימות להתעטר. כי מקום גילוי החכמה אינו בשום ספירה רק במלכות. ההתפשטות הזו שבמלכות, כשהיא מתפשטת ומודרת, נתתקן הכל כדי להתחבר זה בזה, כדי שז"א ומלכות יתחברו יחד. דהיינו, שאודות המלכות ישתוו עם אודות ז"א.</p> <p>עט אֶתְפָּשֵׁט פְּשִׁיטוּ דְנִפְקָא וכו': נתפשטה התפשטות היוצאת מתוך הניצוץ, ועושה מדה לימין ושמאל לעומק ורום, לאורך ורוחב (עי' ביאורם לעיל אות י"ד) המדה הראשונה, היא לימין בהתפשטות ההיא, אותה ההתפשטות היוצאת מתוך הקשר ההוא שאמרנו, שהוא יסוד. ואותה התפשטות נקראת המאור הקטן, שהוא המלכות, ועומדת למדה בשביל כמה</p>	

זהר ואתהנן חדש לא
 בקישורא תדא בפהיא משתתא דלעילא, למתגי כלא ברזא דמשתתא תדא.
פ אתפשט ההוא פשיטו לימינא, ועביד משתתא. שארי גו עיגולא,
 ם מדיד אלף בפהיא פשיטו. ההוא פשיטו מדיד בעיגולא, ועביד קשרא מההוא
 קשרא דלעילא, עד האי * פשיטו, תרי אלפי אמין ולסטר ימינא, ותרי אלפי
 אמין לסטר שמאלא, ותרי אלפי אמין לכל סטר.
פא עיגולא דשארי מדיד, ועביד קשרא פדקאמרן, בתחום תרי אלפי
 אמין, גו משתתא, מתפשט מגו נקודה דקיימא בין שאר תילין, ומדיד תרי

חלופי גרמאות

ה נ"א ומדיד (דפוסים ראשונים). 1 נ"א ל"ג לסטר ימינא (קראקא).

מאמר המולם קו המדה
 כמה אברים, דהיינו ספירות, לחברם יחד, ולקשרם בקשר אחד באותה המדה שלמעלה, שבז"א, שיהיה הכל בסוד מדה אחת.
פ אתפשט ההוא פשיטו וכנ"ל:
 נתפשטה ההתפשטות ההיא, של המלכות, לימין, דהיינו בשליטת החסד שהוא בימין, ועשה מדה. מתחיל למדוד, בתוך עגול, ומודד אלף, דהיינו חכמה המכונה אלף, לאותה ההתפשטות. אותה התפשטות מודד בעגול, ועושה קשר מאותו הקשר שלמעלה, שהוא יסוד. עד ההתפשטות הזו. ומחשין במדידתו. אלפים אמה לצד ימין, אלפים אמה לצד שמאל, ואלפים אמה לכל צד.

פירוש. כל המדידות, דהיינו ההמשכות, וההתפשטויות האורות שבמלכות, הם בצורת עגול, שפירושו, אור נקבה המשפעת רק ממנה ולמעלה, ולא ממנה ולמטה, כאור זכר. באפן שכל מי שהוא במקום המלכות אפשר שיקבל ממנה, אבל מי שהוא למטה ממקומה לא יוכל לקבל אף משהו מן האור. וכל המקובל אל המלכות הוא מיסוד, הנקרא קשר, כנ"ל בדבור הסמוך, ותיכף כשרק מתחילה המלכות למדוד מן הקשר הזה, היא מודדת בצורת עגול. דהיינו בצורה שהאור יאיר רק ממטה למעלה.

וז"ש, אתפשט ההוא פשיטו, דהיינו הארת המלכות, לימינא, דהיינו בשליטת החסד שבימין, ועביד משתתא, שעושה מדה, דהיינו המשכת האור. שארי גו עיגולא, וכשמתחיל למדוד מתחיל מיד למדוד, דהיינו להמשיך, בצורת העגול, שהוא הארת ממטה למעלה. כנ"ל. מדיד אלף בפהיא פשיטו, ומודד הארת חכמה הנקראת אלף, בצורת עגול, לאותה התפשטות. ומפרש דבריו. ההוא פשיטו מדיד בעיגולא, שההתפשטות ההיא של המלכות (דפוס"י דף נ"ח ט"ב *) ט"ג

כב זהר ואתהגן חדש
אלפי מילין לכל סטר. שארי בההוא עיגולא, אלף ותשע מאה ורתין ופלגא.
כג בההוא פשיטו, שארי ומדיד בעיגולא, ועביד תרין קשרין, משירותא דא, עד סופא דהאי ומדידו. בגין דאתר דא לא קיימא ברבועא, יהו"ה, דא משתתא דפשיטו דנפקא מגו קשרא עילאה, ברזא דבוצינא. שארי בעיגולא, ומשיך ונטי לתתא, עד סטרך דקשרא לתתא.
כד אהדר ומדיד מסטרך דא לסטרך דא, בגו עומקא דההוא עיגולא,

חזופי גרמאות

ז נ"א מדיד (קראקא). ח נ"א ליג בגין (קראקא).

מאמר **הסולם** **קו המדה**
שהיא נמצאת בין הצבאות שלה. כלומר שגם הצבאות שלה שהם במקומה, מקבלים מאלפים אמה לכל צד הללו. וזה שמדייק, מגו נקודה דקיימא בין שאר היילין, דהיינו בתוכם, ולא ממעל להם. שאם היתה ממעל להם לא היו יכולים לקבל ממנה כלום. שהאלפים אמה אינם נמשכים ממעלה למטה אף משהו. אלא בשעה שהנקודה משפעת חסדים, אז נבחת, שהיא ממעל לדי מחנות המלאכים.

ויש ע"ס בכל אלף מאלפים האלו, דהיינו ע"ס, שהם עשר מאות בחכמה, וע"ס שהם עשר מאות בבינה. והנה החכמה דימין, יכולה להאיר אל המלכות בכל ע"ס שלה מכתור עד מלכות, להיותה חסדים. אבל הבינה, שבה החכמה דשמאל, מכח הבינה שחורה להיות חכמה (כנ"ל בפלפח"ט אות מ"א) היא אינה יכולה להאיר בכל ע"ס של המלכות, אלא רק בחצי פרצוף ששם מאיר המפתחא (כנ"ל בזהר בראשית ב' דף קנ"ח ז"ה בארבעין ע"ט) וז"ש, **שארי בההוא עיגולא אלף ותשע מאה זרתין ופלגא**, כי האלף מצד החכמה דימין הם שלמים. אבל האלף של הבינה, שהם בחינות זרות שפירושם חכמה דשמאל, אינם מאירים אלא בט"ס ראשונות שהם תת"ק, אבל במאה העשירית, שהיא מלכות אינה מאירה אלא פלגא, כלומר, מחצית המאה, דהיינו מחצית המלכות, דהיינו רק במקום שמאיר המפתחא, ולא בהמחצה ששם מאירה המנעולא.

כז בההוא פשיטו שארי וכו': ומפרש יותר, בהתפשטות הזו, מתחיל ומודד בעגול, ועושה ב' קשרים, מהתחלה זו, עד סוף המדידה הזו. משום שמקום זה אינו עומד ברבוע, שח"ס הוי"ה, כי זו היא מדת ההתפשטות היוצאת מהקשר העליון, שהוא יסוד, בסוד הניצוץ

(דפו"י דף נ"ח ט"ג)

כח אהדר ומדיד מסטרך וכו': תזור ומודד מצד זה לצד זה, מימין לשמאל, בתוך העומק

זהר ואתהגן חדש לג
ולא קשיר קשָׁא. ומדיד ט במשיחו לתתא, משתתא דהאי משירותא דעיגולא,
אלף אמין ותריסר אלפין ורתין.
פד) שארי ומדיד, מגו רומא ועומקא ואורכא ופותיאי, ברזא דדיוקנא
דאדם, בשפירו חיזו דנוקבא, ומדיד בעיגולא דרישא, בסטרא תדא בההוא
פשיטו. ההוא פשיטו אתפשט ומדיד בעיגולא דרישא, בלא פלגו כלל.
פה) ומדיד בסטרא דרומא בעיגולא. ואתפשט ומשיך לתתא, וקשיר קשָׁא.
מדיד מרישא בעיגולא, בשיעורא דתלת אלף, י אמין פלילין כחדא. ואתמשך
ואתפשט לתתא, בלא קשירו. י וההוא שיעורא, שית אלף סטרין דעלמין, ושית
אלף טפחים, בעיגולא.
פו) גו פשיטו דבוצינא דנפקא, ואתפשטת האי ט דנפק מגו האי קשָׁא

חלופי גרמאות

ט נ"א במשיכו (דפוסים ראשונים), י נ"א ל"ג זרתין (קראקא). כ נ"א עלמין (מונקאטש בסוגריים). ל נ"א והוא (קראקא).
ח נ"א ספרים (קראקא), 1 נ"א אתפשט (דפוסים ראשונים), 2 נ"א דנפקא (דפוסים ראשונים).

מאמר	הסולם	קו המדה
העומק של העגול הזה, דהיינו במקום החסרון כנ"ל, ולא קשר קשר. דהיינו שאינו כוללם יחד. ומודד מדידה למטה, בסוף המלכות, והמדה של זו נלקחה מהתחלת העגול. אלף אמה, שה"ס חכמה סתם. וי"ב אלפים זרתות, שה"ס חכמה דשמאל המכונה זרת. וי"ב ה"ס ההתכללות של ג' קוין ומלכות שבכל אחד מג' קוין, וע"כ הם י"ב, וכל אחד מהם הוא אלף זרתות דהיינו חכמה דשמאל.	הדא. דהיינו רק בצד ימין, ההוא פשיטו אתפשט ומדיד בעגולא דרישא בלא פלגו כ"ל. דהיינו לא כמו בקו האמצעי שם שנתפשטו ש' זרתות ופ"גא וכו', אבל כאן נתפשטו רק ש' זרתות בלבד בלי פ"גא ושליש. והטעם הוא, כי שם נתפשטו ג' זרתות חציים לז"א חציים למלכות הכלולים בב' סטרי הראש, בסוד הרעת (כמ"ש שם). אבל כאן שהוא בסטרא חדא, אינה התכללות זו.	קו המדה

פד) שארי ומדיד מגו וכו': מתחיל מודד מתוך הרום והעומק והאורך והרוחב, שנתבארו לעיל (אות י"ד) בסוד צורת אדם דהיינו בצורת ראש וגוף, אלא ביופי מראה הנוקבא, שהיא המלכות, ומדד בעגול הראש, בצד אחד בהתפשטות הזו, שהוא לצד ימין (כנ"ל אות ע"ט פ'), ההתפשטות הזו, מתפשטת ומודדת בעגול הראש, בלי מחצה כלל.

פירוש. כי לעיל (באות מ"א) שמדבר בצורת אדם, שהוא ז"א, שהוא הקו האמצעי, הכולל ב' הקוין ימין ושמאל, הוא מודד שם בעגול הראש לב' סטרי, סטרא חדא ש' זרתין ופלגא ותד שלישי, וכן לצד הב' (כמ"ש שם באות מ"א) אבל כאן שהמדובר הוא בצורת אדם בסוד הנוקבא שהיא המלכות, ובהתפשטותה לצד ימין בלבד, (כנ"ל באות ע"ט פ') ע"כ אינו מודד בעגול הראש אלא מצד אחד, שהוא צד ימין, וז"ש, ומדיד בעיגולא דרישא בסטרא

פו) גו פשיטו דבוצינא וכו': חוזר על דבריו, ואומר, תוך התפשטות הניצוץ שיצא, נתפשטה

(דפויי דף ג"ח ט"ג)

לד זהר ואתהגן חדש
עילאה, דרנא דבוצינא, ומדיד בעיגולא לסטרא רביעאה, ועביד משתתא,
ומדיד אלף לסטרא זמינא. משתתא דהאי סטרא "דזמינא, לתרע דרומא,
מדיד אלף ואלף ואלף, בההוא סטרא, "דד' סטרינ דעלמא, אשתפתו
ארבע אלף. וכן אתפשט האי פשיטו לכל סטרינ.

פו בתרע מזרח, קנימא פשיטו אחרא, דנפקא מהאי פשיטו דמדיד
משתתא, וקנימא ההוא פשיטו אחרא באמצעיתא, ומדיד אלף, בההוא סטרא
באמצעיתא.

פח ועמיק בעומקא, ומדיד מדידו ברנא דמהימנותא, ברנא דשית סדרי
משנה. ואלין שית סדרינ, קנימין בההוא עומקא דרנא דבוצינא, דההוא פשיטו.
אלין שית סדרינ, קנימין גו מדידו דשנה. שנה, איהו סימן, ברנא דאינון שית
סדרינ דמשנה, דקאמרן.

פט האי פשיטו קדמאה, דנתתא ונפיק מגו ההוא קשרא דקאמרן,
אורכא דיליה למיעבד משתתא. ביה, איהו אלפי אלפין רבון "עלמין, עד
ההוא נציצו בתראה, דלית ביה נהורא פלל. ורנא דא לכני מהימנותא

חלופי גרמאות

ט ו"א ליג אלף קראקא. פ ו"א לימנא (קראקא). צ ו"א ליג ואלף (קראקא). ק ו"א ל"ד (דפוסים ראשונים). ד ו"א
ליג פשיטו קראקא. ט ו"א ווינציא בטוגריים ו"א אמין (בכל הדפוסים).

מאמר	הסולם	קו המדה
נתפשטה ההתפשטות הזו היוצאת מתוך הקשר העליון של סוד הניצוץ. דהיינו ההתפשטות לצד ימין, המבואר עד כאן, שמקורו ביסוד ד"א, הנקרא הקשר העליון, (כנ"ל אות פ') ומדד בעגול עד הצד הרביעי, שהוא המלכות, ועושה מדה ומדיד אלף לצד ימין (כמ"ש שט) המדה של צד ימין הזה, הוא לשער הדרום, שהוא בימין, ומה שאומר מדד אלף, הפירוש הוא, מדד אלף ואלף ואלף ואלף באותו הצד, ימין, להיותו כלול מד' צדדי העולם, והם נמצאים ד' אלפים. וכן נתפשטה ההתפשטות ההיא לד' צדדים.	ומדד מדה בסוד האמונה, דהיינו שהמשין החכמה למלכות הנקראת אמונה, בסוד ששה סדרי משנה. ששה סדרי רומזים על ו"ק. משנה ה"ס חכמה, דהיינו ו"ק דחכמה. ונקרא משנה, מלשון ושנתם, וכן להיות חכמה זו שבמלכות, משנה לחכמה העליונה. כי החכמה העליונה היא מקור הגילוי, והחכמה שבמלכות היא מקום הגילוי. ואלו ששה סדרים, דהיינו הו"ק דחכמה, עומדים באותו העומק, של סוד הניצוץ מאותה ההתפשטות. כלומר, שו"ק דחכמה אלו הם ממלאים מקום החסרון שבעומק. ששה סדרים אלו עומדים במדידה דשנה, שהיא המלכות הנקראת שנה. שנה, שנקראת המלכות, הוא סימן בסוד ששה סדרי משנה, שמאירים בה כמו שאמרנו. כי משנה, היא אותיות, מן שנה.	ומדד מדה בסוד האמונה, דהיינו שהמשין החכמה למלכות הנקראת אמונה, בסוד ששה סדרי משנה. ששה סדרי רומזים על ו"ק. משנה ה"ס חכמה, דהיינו ו"ק דחכמה. ונקרא משנה, מלשון ושנתם, וכן להיות חכמה זו שבמלכות, משנה לחכמה העליונה. כי החכמה העליונה היא מקור הגילוי, והחכמה שבמלכות היא מקום הגילוי. ואלו ששה סדרים, דהיינו הו"ק דחכמה, עומדים באותו העומק, של סוד הניצוץ מאותה ההתפשטות. כלומר, שו"ק דחכמה אלו הם ממלאים מקום החסרון שבעומק. ששה סדרים אלו עומדים במדידה דשנה, שהיא המלכות הנקראת שנה. שנה, שנקראת המלכות, הוא סימן בסוד ששה סדרי משנה, שמאירים בה כמו שאמרנו. כי משנה, היא אותיות, מן שנה.
פו בתרע מזרח קיימא וכי: בשער המזרח, שהוא הקו האמצעי, עומדת התפשטות אחרת, היוצאת מאותה ההתפשטות שמדד המדה לימין. כלומר, שלא יצא מהקשר העליון כמו ההתפשטות לימין כנ"ל, אלא אחר שיצאה התפשטות הימין, נמשכה ממנה התפשטות זו. וההתפשטות הזו עומדת באמצע, שהיא בחינת הקו האמצעי. ומדד אלף, דהיינו חכמה, בצד הזה באמצע.	פט האי פשיטו קדמאה וכי: ההתפשטות הראשונה הזו הנירדת ויוצאת מתוך אותו הקשר שאמרנו, שהוא יסוד (כנ"ל אות פ'), שהוא ההתפשטות לימין. האורך שלו, דהיינו החכמה, היא לעשות מדה. כלומר, שהחכמה אינה פועלת לגלות את עצמה, אלא כדי להשלים החסדים. בה, בהתפשטות הזו, הוא אלפי אלפים רבבות עלמין. כלומר, החכמה	פט האי פשיטו קדמאה וכי: ההתפשטות הראשונה הזו הנירדת ויוצאת מתוך אותו הקשר שאמרנו, שהוא יסוד (כנ"ל אות פ'), שהוא ההתפשטות לימין. האורך שלו, דהיינו החכמה, היא לעשות מדה. כלומר, שהחכמה אינה פועלת לגלות את עצמה, אלא כדי להשלים החסדים. בה, בהתפשטות הזו, הוא אלפי אלפים רבבות עלמין. כלומר, החכמה

זהר ואתהגן חדש לה
למיעבד משחתא. איהו רזא דכתיב "אלף אלפין ישמשוניה ורבו רבוון קדמוהי יקומו. בהאי איהו רזא למשחתא, פדקאמרן.

צ) פשיטו תניינא דקאמרן, דנחתא ונפיק מגו האי פשיטו קדמאה, ואיהו קיימא באמצעייתא, אורכא דיליה, למיעבד "ביה משחתא בההוא סטרא, אלף רבוא עלמין, ושבע מאה אלף וחמשה ושבעין. וסימנך, ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה וויס לעמודים.

צא) זכאין אינון דידעין לאפקא רזין עילאין גו מהימנותא, ונדעי למיעל לימינא ולשמאלא פדקא יאות בלא כסופא. וע"ד פתיב ויהמשפלים נהרו כזהר הרקיע.

צב) בוצינא דקרדינותא, פד עביד משחתא, אתפנש לגויה, וקיימא בכל דרגא ודרגא, בההוא פנישו וקיים לון. לכתר, קיימא וסלקא מעולפת, עד דסלקין

מסורת הזהר (דניאל ז. ח) (שמות לה) פקודי קח. ט) (דניאל יב) ת ניא ליג ביה (קראקא). א ניא ליג ושבעין (קראקא). ב ניא ליג כתיב (קראקא).

מאמר
החכמה השלמה, שה"ס הג"ר המכונה אלף אלפים, דחכמה נעלמת בה ומאירה עד ניצוץ האחרון שאין בו אור כלל, שהוא המלכות. וסוד זה הוא לבני האמונה לעשות מדה. הוא סוד שכתוב, אלף אלפין ישמשוניה ורבו רבוון קדמוהי יקומו בזה הוא הסוד לעשות מדה, כמו שאמרנו. פירוש. החכמה השלמה, שה"ס אלף אלפין, היא המשמשת לשלמות החסדים, שז"ס ורבו רבוון קדמוהי יקומו. שהחכמה משמשת לחסדים שיקומו, ולא לגלות את עצמה.

צ) פשיטו תניינא דקאמרן וכו':
התפשטות השניה שאמרנו, היורדת ויוצאת מתוך ההתפשטות הראשונה, שהיא לימין, שהיא עומדת באמצע, (כנ"ל באות פ"ז) האורך שלה, דהיינו החכמה, לעשות בה מדה לאותו הצד, האמצעי, הוא אלף רבוא עלמין, ושבע מאה אלף, וחמשה ושבעים. וסימנך, ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה וויס לעמודים.

פירוש. ההתפשטות השניה, שאינה לימין, דהיינו בשליטת החסדים, אלא בקו האמצעי שכוללת חכמה וחסדים ביחד. דהיינו שיש שם גילוי לחכמה גם כן. כבר ג"ר דחכמה אינן יכולות להיות מגולות שם, וע"כ אין שם אלא ז"ת דחכמה חסר ג"ר. וז"ש, אורכא דיליה, וכו' מדת החכמה שבו, אלף רבוא עלמין, שה"ס החכמה דימין שהיא בעלם. ושבע מאות (דפויי דף ג"ח ט"ג)

חלופי גרסאות

קו המדה

אלף, היא החכמה שבשמאל דהיינו הבינה שהורה לחכמה, שהיא חסר ג"ר, ע"כ אין בה אלא ז', שה"ס חג"ת נהי"מ. מאות, ה"ס חסדים. אלף, ה"ס חכמה. דהיינו ז"ת דחכמה כלולות בחסדים. וסימנך ואת האלף ושבע המאות (ע"י ביאורם בזהר פקודי אות ק"ח וכל ההמשך).

צא) זכאין אינון דידעין וכו':
אשרי הם שיודעים להוציא סודות עליונים בתוך האמונה, שהיא המלכות. ויודעים ללכת לימין ושמאל כראוי בלי בושח. ועל זה כתוב, והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע.

צב) בוצינא דקרדינותא כד וכו':
מבאר סדר הפעולה של הניצוץ הקשה. הניצוץ הקשה כשעושה מדה, הוא נאסף לתוכו דהיינו שהי' שה"ס הניצוץ, נכנסת לאור ונעשה אור חסר ג"ר. וכל מדרגה ומדרגה נמצאת בכניסת הי' לאויר. דהיינו שנעשית ו"ק חסר ג"ר. והניצוץ, מקיים אותן כך. וה"ס הקו הימיני הנמשך מבוצינא דקרדינותא. לאחר כך, עומד ועולה מעולפת, דהיינו שהי' יוצאת מאויר, וחוזר להיות אור, שה"ס הקו השמאל אבל נעשה מעולפת (כנ"ל אות מ"ו ע"ש) עד שעולה ונגנו ומתכסה ואינו נודע. אבל הכל נשאר בקיום, כי אז מאיר מי שמאיר, דהיינו הקו האמצעי, ומוציא נחלים ומים, דהיינו חסדים להלביש החכמה, לרנות את הכל. עד כאן הוא סוד

ל"ו זהר ואתחנן חדש
 ואתגניז, ואתטמר ולא אתיידע. *) וכלא אשפתאר בקיומא, כדן נהיר מה דנהיר,
 ואפיק נחלין ומיין, לרואה פולא. עד הקא רוא דבוצינא דקרדינותא, לאחדא
 בה בכל סטרי מהימנותא.
 צג) בוצינא דקרדינותא, קיימא גו יטמירין, וסלקא ונחתא. מאן
 דיידע רוא דחכמתא, זכיל לאדבקא ולמיעבד משחתין בכלהו סטרין, עד
 דיידע ברזין עילאין, ברזין דמאריה, ברזין דחכמתא, בגין למנדע ולאדבקא.
 מאן דיידע ואסתפל, ופאה תולקיה בהאי עלמא ובעלמא דאתי. בגין דהא
 פללא דא, יתקן רגלוי דבר נש, לעאלא בפרגודא, ולמיהף באורח מישר,
 ופאה איהו בעלמא דין, ונפאה איהו בעלמא דאתי. וע"כ קו המדה.

הלוסי גרמאות

ג נ"א ל"ג מן דקרדינותא עד דקרדינותא (קראקא). ד נ"א טמירו דטמירין (רפוסים ראשונים). ה נ"א ידע (רפוסים
 ראשונים). ו נ"א ל"ג ע"כ קו המדה (קראקא).

מאמר	הסולם	קו המדה
סוד הניצוץ הקשה, להאחז בה בכל צדדי האמונה. שהיא המלכות.	בסודות עליונים בסודות אדונו, בסודות החכמה, כדי לדעת ולהשיג. מי שיודע ומסתכל, אשרי חלקו בעולם הזה ובעולם הבא, כי הכלל הזה, יתקן רגליו של האדם לכנוס במחיצת המלך, וללכת בדרך ישר. אשרי הוא בעולם הזה, ואשרי הוא בעולם הבא. ע"כ קו המדה.	קו המדה סליק פרשת ואתחנן.
צג) בוצינא דקרדינותא קיימא וכי: הניצוץ הקשה עומד בסתר, ועולה ויורד. דהיינו שעולה לאור ונעשה אור, ויורד מאור וחוזר להיות אור. מי שיודע סוד החכמה יכול להשיג ולעשות מדות בכל הצדדים, עד שידע (רפויי דף נ"ח ט"ג *) ט"ד)		

